

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

HERLOVIANEREN

MEDLEMS-
BLAD
FOR
HERLOVIANERSAMFUNDET

67. ARGANG

NUMMER 66

JUNI 1989

poulbrams
febr. 1938.

Den nu sløjfede Melchiors Kilde i Nyhave.

*Tegnet februar 1938 af Poul Brams ('39).
Se hans indlæg i anledning af jubilæet, side 742.*

Velbesøgt generalforsamling?

Nej, æresmedlemmet Flemming Tolstrups ('24) foredrag havde fortjent langt flere end 25 tilhørere -

Herlovianersamfundets ordinære generalforsamling 1989 havde tiltrukket 25 medlemmer. En fremgang i forhold til tidligere år, hvor der eksempelvis en gang mødte 12. Begge tal omfatter bestyrelse, dirigent og redaktør.

Det må være undgået manges opmærksomhed, at bestyrelsen i år havde mere på programmet end den obligate godkendelse af centralkomiteens forslag. Når bestyrelsen denne gang havde bedt Flemming Tolstrup ('24) om at causere, var det i sikker forventning om, at der her blev budt på noget, som kunne få medlemmerne til at møde frem, genoptage gamle forbindelser og knytte nye. På den baggrund er en fordobling af det nævnte, lave deltagerantal skuffende. Lad os håbe, at et tilsvarende program til næste år kan medføre en ny fordobling af fremmødet. En deltagelse på 50 er da en beskeden målsetting.

Generalforsamlingens forløb.

Formanden, Thomas Jermiin ('59) bød velkommen og foreslog Niels Pontoppidan ('49) som dirigent. Han blev valgt.

Formanden aflagde beretning om sit første år i funktionen idet han indledte med at mindes de gamle Herlovianere, som vi har mistet siden sidste generalforsamling. Han rettede en tak til bestyrelsen for dens store indsats. Han havde fornemmet, at den nok skulle holde ham i frakkeskøderne, hvis han ville have ført sig for stærkt frem!

Årets aktiviteter havde været:

- 5 bestyrelsesmøder,
- sammenkomsten Mortensaften med lektor Wohlfahrt Andersen som gæst og taler,
- den kombinerede Trollefest/Rusfest med Bernt-Johan Collet ('60) som taler, og
- udsendelsen af Herlovianeren.

Formanden fremhævede skolens gæstfrihed og i det hele taget dens støtte til Herlovianersamfundets formål: Styrkelse af båndene mellem gamle herlovianere indbyrdes og mellem dem og skolen.

Som en del af beretningen lod for-

Formanden

manden festudvalgets formand, legatudvalgets formand og redaktøren gøre rede for deres respektive arbejdsområder.

Festudvalgsformanden, Aase Randstoft ('74), var tilfreds med fremmødet Mortensaften - dog utilfreds med '60-årgangenes svigten. Til afholdelsen af Trolle-/Rusfesten var valgt M/F Sjælland, og hermed var man godt tilfreds. Der havde været en venteliste på 25, men mange frameldinger havde næsten elimineret den. Ikke blot overtegningen, men også det store aldersspænd mellem jubilarene på den ene side og russerne på den anden side havde påny fremkaldt overvejelser og diskussioner i bestyrelsen vedrørende betimeligheden af at kombinere de to fester.

Legatudvalgsformanden, Lars Thuesen ('74) oplyste, at der til rådighed til uddelingen havde stået

- fra Herbert Rouenvilles og hustru Legat kr. 30.000.
- fra egne legater kr. 20.000,

ialt kr. 50.000.

Der var indkommet 21 ansøgninger, og der var givet 13 tildelinger. Portionerne varierede fra kr. 3.000 til kr. 5.500. Støtte til studier i udlandet var blevet afslået, ligesom også støtte til re-

lativt formuende ansøgere. Det burde undersøges, om man snart skulle søge veje til forøgelse af Herlovianersamfundets egen, samlede legatformue, som nu andrager godt ½ mill. kr.

Redaktøren, N.E.A. Møller ('41), oplyste, at der i 1988 var udsendt tre numre a 20 og et nummer på 24 sider. Han opfordrede - atter - til indsendelse af oplysninger til Personalia. Den store interesse for denne faste rubrik måtte betinge langt større indsendelsesaktivitet. Bladets ganske mange skribenter havde været meget imødekomme over for opfordringer til at yde bidrag. Flere indlæg var glædeligvis fremkommet frivilligt, men endnu flere, herunder fotos og tegninger, var velkomne.

Kassereren, Jan Trier ('58), oplyste, at samfundet for første gang i mange år havde haft underskud, ca. kr. 15.000. Ganske vist var der større kontingentindtægter og større renteindtægter (øget obligationsbeholdning), men udgifterne var steget mere. Det sidste skyldtes Herlovianeren, medlemsfortegnelsen, festerne, portoforhøjelserne og hvervekampagnen.

Det udsendte regnskab 88 og budget 89 godkendtes. Forinden blev det efter forespørgsler oplyst, at der er 16, som har betalt engangskontingent, at underbudgetteringen for Herlovianeren nok er vel optimistisk, og at hvervekampagnen gav 30-40 medlemskaber.

Ved valgene godkendtes bestyrelsens forslag. Resultatet ses andet sted i dette nummer.

Efter formandens tak til deltagerne for deres intelligente spørgsmål og til dirigenten for hans indsats orienterede sidstnævnte, Niels Pontoppidan ('49), i sin egenskab af formand for Herlufsholmfonden for dennes virksomhed. Formuen er på kr. 1-1,2 mill. Afkastet anvendes til kontingentmoderationer, især til søskende. Endvidere støttes mindre projekter, aktuelt restaurering af Vulen.

Flemming Tolstrups causeri refereres i selvstændig opsætning.

Referent: NEA

ER 66

JUNI 1989

poulbrams
1989

hørs Kilde i Nyhave.

af Poul Brams (39).
ng af jubilæet, side 742.

århundrede

ing 1989
Herlufs-
fennesker
ve en af-

17. klasser -
ærtens seng-
fad, var han
nen det blev

s begyndelse
ede. De kom
a. ændringer
itterede de
e man finde
øjeste eksa-
pstrup. Han
lidt mindre.
station den-
8, hvor ug
, blev hans
idet han fik
fulgt af en
æmlig Erik
or og æres-
fundet.

'10 iøvrigt
et på en vis
side, fordi
ge, hvilket
Under alle
elt galt, da
ionen fore-
er til Næs-
forstande-
l i hans tid
rstanderen
ikke at in-
niddag på

v inviteret
ne søges i
d til en af
ensyn til
mmere re-
navn ikke
just hjem-
på Mo-
n. Efter at
lyde over
anemor-
uærbødig
med det:

Derefter overdængede man Byldens seng med vand. Ved hjælp af den afplomberede brandslange sprøjtede man fra sovesalen på Mygningen over

Herlovia- Samfundet

BESTYRELSE:

Formand:

Direktør Thomas E. Jermiin
Blidah Park 33
2900 Hellerup
31 61 08 04
Kontor 33 15 71 20

Medlemmer:

Vicedirektør George Yelken
Advokat Jan Trier
Læge Niels Heegaard
Chefsekretær Aase Randstoft
Direktør Kaj Vang-Lauridsen
Sekondløjtnant
Paul Henrik Østergaard

Suppleant:

Redaktør
Gregers Alling Møller

HERLOVIANEREN

Redaktion:

Oberst N.E.A. Møller
Holsteinborgvej 100
4243 Rude
53 75 92 01

Personaliaredaktør:

Fuldmægtig, cand.polit.
Henrik Bahn-Petersen
Solvej 8, 1.tv.
3400 Hillerød
42 26 92 46

Tryk:

Dagbladets Trykservice
4100 Ringsted

ISSN: 0901-7712

Smøgen og ind gennem et åbentstående vindue i Sovesal Vest.

Tolstrup omtalte kort adjunkt I. Thomsen, ansat 1899-1913. En hører, som var højt skattet af diplene, men som stod i et skarpt modsætningsforhold til de øvrige småhørere. Uden at gå i dybden hermed fortalte Tolstrup, at adjunkten blev afskediget under omstændigheder, som havde karakter af justitsmord.

Det var alt i alt en tid med en mærkelig stemning, dette århundredets første tiår. Spændingerne opstod, fordi fire unge hørere ville være reformatorer, uden at de besad den nødvendige pædagogiske indsigt, erfaring og slagkraft.

I det andet tiår, 1911-20, ansattes adjunkterne Borelli-Møller, Helms og Juel Møller. Samtidigt, men alligevel ikke ganske samtidigt, nemlig 15., 16. og 17. august 1919. Meningen hermed var, at de ad åre skulle overtage ledige lektorater i samme rækkefølge.

Helt sådan kom det blot ikke til at gå. Da der i 1929 blev et lektorat ledigt, og skolen ville give det til Borelli-Møller, lagde undervisningsinspektør Bertelsen sig imellem. Han fremholdt, at Helms uden fast ansættelse havde været hører andetsteds i flere år, mens de to andre var kommet lige fra embedsksamensbordet. Resultatet blev, at Borelli-Møller og Helms blev lektorer samtidigt. Juel Møller kom til at vente helt til 1933.

Juel Møller ville også reformere skolen, men heller ikke han havde tålmodighed til at starte i det små. Den samme historie som oplevet før - og atter drejede det sig om en hører, som vi, de senere årgange, satte megen pris på.

Han, og med ham også Borelli-Møller, ville gøre noget for de små. At de små forstod dette og værdsatte det, gav

det udslag, at en af dem kvitterede med et taknemmeligt og anerkendende indlæg i et fagblad. Det skulle han ikke have gjort.

En uge igennem måtte han hver dag i 9-frikvarteret møde i Nyhave. Her læste han først sit eget indlæg op, og derpå fulgte en korporlig revselse.

I dette andet tiår, i 1916, fik skolen en ny rektor i J.H. Krarup. Tolstrup betegnede ham som respekteret, personligt en meget dygtig hører i dansk og tysk. Man fornemmede en indflydelsesrig dame i hans kone.

Krarups første par år havde dog været vanskelige, men balladerne var overståede, da Tolstrup selv gik på skolen og havde oplevet ham som Heis igennem hele sin skoletid.

I begyndelsen af det næste tiår, i 1920, ansattes Vilhelm Steffensen som adjunkt i matematik. Det var Julius Petersen, skolens mangeårige hører i matematik, fysik og kemi, som her afløstes. Allerede året før havde Borelli-Møller overtaget fysik og kemi. Tolstrup fortalte, at Stefs popularitetskurve var spejlvendt i forhold til så mange andre høreres. Hans første år forløb gnidningsløst, og han var vellidt. Ja, det var han for så vidt også siden, men efter hvedebrødsdagene opdagede diplene, at han lod sig drille. Alle, som har kendt Stef, vil nikke. Han var uhyre sårbar. Drillerierne ophørte dog i nogle perioder under 2. verdenskrig, fordi det blev kendt og respekteret, at han havde uhyre, personlige sorger og bekymringer. Disse skyldtes især, at hans gamle mor blev arresteret af tyskerne og deporteret med andre jøder. (Referenten til dette causeri husker Stef i en fredningsperiode og tænker med glæde tilbage på det udmærkede forhold, vi havde til denne hæderlige mand. Jeg husker

også, hvorledes gamle herlovianere nærmest dyrkede Stef, når de traf ham på skolen eller havde ham på besøg i Herlovianersamfundet. En bodsgang?) Men hvor længe var Adam i paradiset? Tolstrups afslutning på omtalen af Stef var, at da Heis i 1945 bragte skolen sin lokale proklamation af befrielsen, lød det fra en anonym unge: »Hurra, nu må vi drille Stef igen!«

Den omhandlede periode sluttede i 1936, før besættelsen og befrielsen. Relativt kort før 1936 var Hans baron Rosenkrantz blevet forstander, i 1927. Han og Krarup havde det ikke godt med hinanden. Det var således ikke en enlig konflikt i et ellers idyllisk forhold, da forstanderen ville afskedige chefen på SUS, overlæge Køster, sygeplejersken, frøken Anker, samt lektor Götzsche. Krarup udvirkede, at det blev gennemført, men episoden fik ham til at gå af hurtigt efter.

Efter at have givet os et kort indblik i den næste epoke, som indledtes med Ernst greve Moltke som forstander, og O. Friis-Hansen som rektor og hvori de store donatorer indfandt sig og afgørende ændrede stiftelsens vilkår, sluttede Tolstrup.

Den, som ikke var til stede, men alligevel er kommet hele vejen igennem dette referat, har ikke oplevet den glød og entusiasme, eller den personlige indlevning i stoffet, som vort ældste æresmedlem ved denne lejlighed førte sig frem med. Ej heller de underfundige sidebemærkninger, som skal høres, men som ikke kan refereres.

Tænk på at møde frem, hvis bestyrelsen ved kommende generalforsamlinger har fået overtalt andre til at gøre os delagtige i tilsvarende causerier, redøgørelser eller foredrag.

Referent: NEA.

Skoleholdet igen

Endnu en tilkendegivelse vedr. fodboldholdet på side 706 er fremkommet.

C.C. Burmeister ('44) oplyser, at højre fløjmand er hans fætter, Jørn Skovgaard-Petersen, Pælen kaldet. Pælen er bygningskonstruktør og lever nu i Sydafrika.

De to fløjmand er i sorte sportsbukser, da de var gamle herlovianere, da foet blev taget.

Pælen og fru Pæl (Lotte) ses på billedet her, okt. 1941. □

For geni og kunst

I anledning af, at F.J. Billeskov Jansen ('26) modtog medaljen Ingenio et Arti, tegnede Jens Kistrup i Berlingske Tidendes nedenstående portræt af vor kendte herlovianerkammerat:

Da Dronningen i går på Amalienborg overrakte F.J. Billeskov Jansen medaljen Ingenio et Arti, blev han optaget i et selskab, der ikke kan være mere eksklusivt.

Medaljen repræsenterer den største offentlige hæder, der herhjemme kan blive en kunstner eller videnskabsmand til del. Og den uddeles i regelen med mange års mellemrum. Foruden den 81-årige litteraturprofessor har kun ti nulevende danskere og to udlændinge - Martha Graham og Birgit Nilsson - modtaget denne medalje.

Og dens sjældenhedsværdi er endda blevet større med årene. Da kvinder ikke kunne blive dekoreret, fungerede den som en slags »nødløsning« - f. eks. når man ville hædre Det kgl. Teaters kvindelige kunstnere. Men de dage har som bekendt længe været forbi.

At det netop er F.J. Billeskov Jansen, som nu får medaljen »for geni og kunst«

- det betyder ingenio et arti direkte oversat - behøver egentlig ingen nærmere motivering. For det er ikke bare en institution, man hædrer - det er en levende institution.

Få videnskabsmænd har forvaltet deres pund så godt som han. Og få har passet deres undervisning og deres forskning med en så systematisk daglig flid. F.J. Billeskov Jansen er en lærd mand, meget lærd endda - vor førende holbergianer, men tillige hjemme overalt i litteraturen fra de ældre og yngre klassikere ned til den nyeste lyrik.

Hans egentlige geni - og her kan man tillade sig at bruge ordet - ligger imidlertid i den måde, hvorpå han har frugtbargjort sin lærdom. Somme tider synes man, at han har overkommet, hvad der normalt skal et helt universitet til. Eller i al fald et helt fakultet.

Han har taget alting på sig - fra de store håndbøger over de videnskabeli-

ge/populære forfatter-udgaver til de mere nærsynede detail- og specialstudier. Og i hele denne vidtforgrene virksomhed har forskeren og pædagogen gået hånd i hånd. Lidt patetisk kan man sige, at alle læsende danskere er elever af ham. Hvad enten de er vidende om det eller ej.

Har han en hemmelighed, er den let at finde frem til: arbejdet har moret ham. Professor Billeskov Jansen er det perfekte pligtmenneske - på cykel holder han hver eneste hverdag forbindelsen levende mellem studierne hjemme på Frederiksberg og studierne på Det kgl. Bibliotek. Men midt i alle sine talløse gøremål - medlem af Videnskabernes Selskab, medlem af Det danske Akademi, for blot at nævne *det* - er han fundamentalt en *munter* mand. Han er endda snarere blevet mere munter med årene. Og alderen vil ligesom ikke bide på ham. Sådan som han så ud, da han 1941 efterfulgte Hans Brix som docent (fra 1946 professor) i dansk litteratur ved Københavns Universitet, sådan ser han ud i dag.

I en vis forstand er det altså en ung mand, medaljen Ingenio et Arti denne gang er tilfaldet. Det gør også begivenheden til en af de sjældne. □

Månedsfrokoster

af Gregers Alling Møller ('72)

Dette lille brev for at ledsage et billede, som jeg tog efter julefrokost 1988 i den lille cafe, hvor herlovianere engang mødtes hver tirsdag.

Jeg kom for sent til julefrokosten, men fandt et par af de trofaste gæster omkring bordet endnu. De fortalte, at »man« sandelig stadig mødes hver første tirsdag i måneden. Men indrømmede, at »man« i praksis altid kun var de samme fem meget gamle gammelherlovianere og at det var længe siden, et medlem under 40 har deltaget.

De sagde, at yngre herlovianere måske kunne være interesserede i at tage ideen op og give den nyt liv.

Vinklen på billedet er valgt, for at man kan se, hvor centralt restauranten ligger, og hvor nemt det er at finde den. Der er tilmed lysregulering til nedgangen til restauranten! (Man ser ned ad Vester Voldgade mod Rådhuspladsen). □

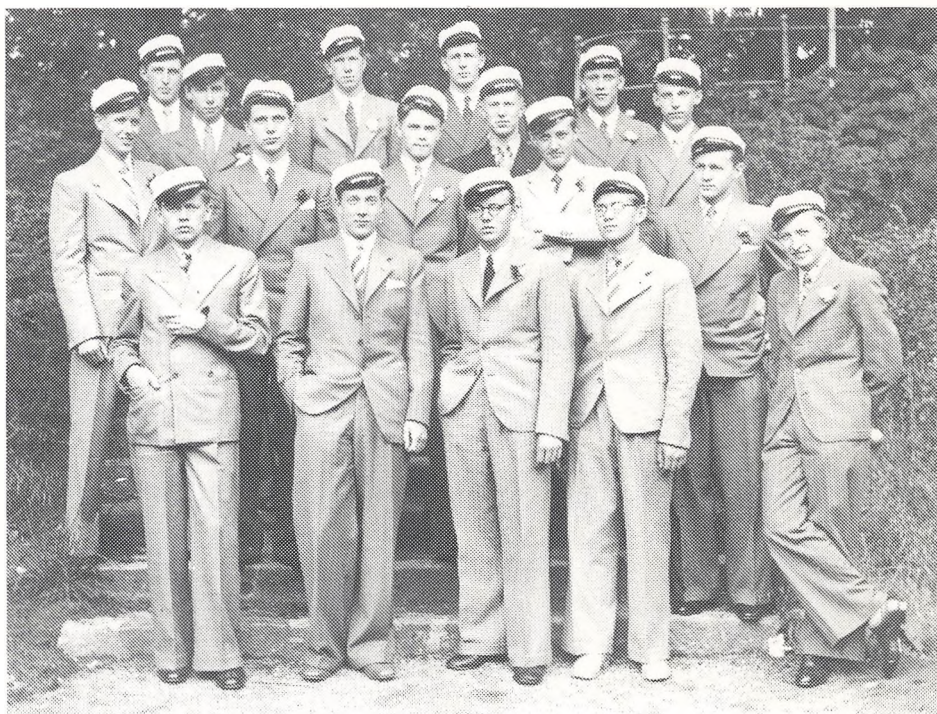
De vigtigste år

I anledning af 50-års jubilæet juni 1989

Af Poul Brams ('39)

Af de sytten studenter fra 1939 havde de seks været med fra første mellem til syvende klasse. Vi andre var kommet til undervejs, nogle ville gøre det grundigt og gik en klasse om og andre - også seks - nye fra første g. Men de tre gymnasieår fik vi sytten sammen. Idag, halvtreds år efter, er vi tretten tilbage.

Vi fik at vide, at det var et privilegium at gå på Herlufsholm - en iøjnespringende kendsgerning fra starten, om ikke på anden måde så rent materielt. Når man nu om dage fortæller yngre mennesker om sin skoletid, kan det være svært at blive troet - jeg ved ikke, hvordan arbejdsfordelingen er på skolen i dag, men vi blev vartet op, fra vi stod op, til vi gik i seng og tog det forresten som en selvfølge. Dertil kom det ubeskrivelige: Herlufsholm som en 400 år gammel scene med skiftende aktø-

Studenterholdet 1939

Peter Halberg, Eric Erichsen, Einar Schack, Axel Reedtz-Thott, Steen Lersey, Niels Rud Haagensen, Aage Wolff-Sneedorff, Vagn Ditlev Larsen, Hans J. Kristensen, Carl Ørberg, Niels Arnstedt, Helge Mørkeberg, Poul Brams, Knud Vestbirk, Otto Marstrand, Knud H. Larsen, Jørgen Schultz-Larsen.

rer, der spillede det samme stykke i en stil, der naturligvis skiftede med tiden, men som hvilede på en tradition, nedlagt fra starten i stifternes intentioner og deres valgsprog. Dertil den særlige

livsstil, der kommer af at leve sit livs forår i et lukket miljø døgnet rundt år ud og år ind med de samme mennesker på et af de skønneste steder i landet.

For den voksne Herlovianer er livet et efterspil til de eneste år, der betyder noget i en mands liv: Kostskoleårene. Men en klassekammerat, der kom fra den anden side af kloden for at være med til 45-års jubilæet, sagde: - It adds tremendously to life. For ham havde årene været et forspil.

Vi var klosterbrødre og følte det på samme tid som noget eksklusivt og noget indelukket - enkelte har nok lidt under drivhuseffekten. Ret beset betragtede vi i vor arrogante uforstand alle de mennesker, der boede på den anden side af åen og skoven som en samling skoxere. Vi var uden organisk forbindelse med omverdenen, som så vi den gennem et lag glas.

Der blev gjort meget fra skolens side for at slå brecher i denne usynlige mur, som på godt og ondt beskyttede os. Skal vi have samfundslære? Hvad kan det mon være? Udflugter til teater, udstillinger og virksomheder i København og til interessante lokaliteter inden for rækkevidde - og en mindeværdig tredøgns tur med Nærten til Bornholm.

Studenterjubilæum på Gavnø 1964

Aage Wolff-Sneedorff, Vagn Ditlev Larsen, Peter Halberg, Hans J. Kristensen, Carl Ørberg, Axel Reedtz-Thott, Niels Arnstedt, Niels Rud Haagensen, Poul Brams, Knud Vestbirk, Otto Marstrand, Helge Mørkeberg, Jørgen Schultz-Larsen.

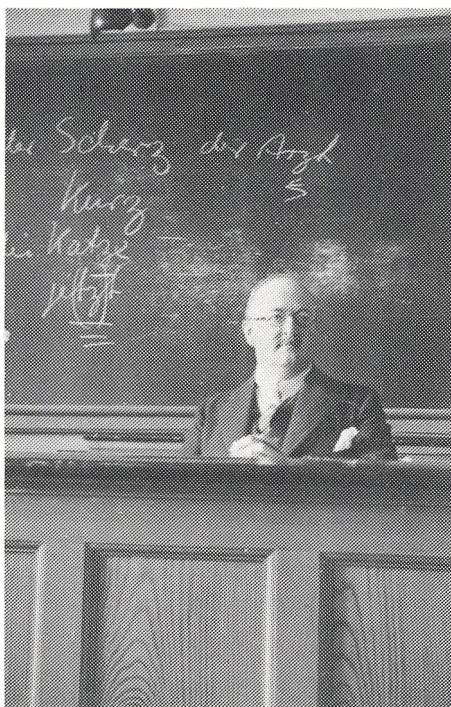
Rektor O. Friis-Hansen

Dertil optræden af kunstnere og foredragsholdere. Vi vidste godt, hvad der foregik ude i verden, vi blev holdt orienterede, biblioteket købte de nye bøger og der blev holdt aviser og tidsskrifter af forskellig observans. (Det var vor årgang, der i 1938 lavede kotillon over Münchenmødet). Også den enkelte hører ydede en indsats. Jeg mindes fra fjerde mellem og reassen Falk-Jensens jazzkoncerter på grammofofonen på Stalden og hans smittende interesse for moderne malerkunst og litteratur. Men også andres indsats: Således indføringen i den klassiske musik, først Gades aftener i Hempel Hansens stuer på mellemste sovesal og senere Gnistens musikaftener på Festsalen. Fremdeles adgangen til privat musikundervisning i organistboligen over for Nærten. Ligeledes i fritiden: At tegne og male under Albert Svendsens inspirerende vejledning. Det var en enestående mulighed for kunstopdragelse - og for os, som tog del deri, blev den en uvurderlig bagage at have med, da vi lagde uniformen og begav os ud i det liv, vi troede, vi allerede kendte.

Glemmes må ikke hørerkonernes betydning. Det var en befriende og fornyende oplevelse at komme til the og snakke frit med et forstående kvindeligt væsen. Hvor vidste hun det fra? Hvordan kunne kvinder forstå noget, som mænd var uforstående overfor?

Kundskabsmæssigt var vi rustede til fortsatte studier: Først og fremmest havde vi lært at arbejde, men det var tydeligt, at vore evner pegede i mange forskellige retninger - flere end de to linier i gymnasiet. Og vi endte da også på mange forskellige steder i samfundet.

Der er grund til at huske på, at det kristne grundlag for skolens virke hele tiden var til stede og kom til orde - i 1930'erne skete det på diskret og stilfærdig vis, så at sige spillet med sordin, mens kulturradikalismen slog på tromme. For den ikke-indifferente stod kir-

Lektor H. J. Helms

kens dør dog bogstaveligt talt åben og flere døre med den - en kreds af dipole samledes således regelmæssigt hos pastor Hee Andersen - var det mon en art studiekreds? - og enkelte hørere var - uden at trænge sig på - lydhøre for religiøse gemytter - fornemmelig Juel Møller. Faget religionshistorie åbnede pludselig for ukendte horisonter. En overgang blev skolen invaderet af en flok englændere, der søgte at hverve tilhængere til Oxfordbevægelsen. Om nogen fik noget ud af det, ved jeg ikke - enkelte lod sig besnære - men for de fleste af os repræsenterede bevægelsen en art åndelig ublufærdighed, som vi forholdt os neutrale eller afvisende overfor.

Blufærdighed og disciplin prægede vor tilværelse. - Var der ikke ikke en

hård disciplin på den skole? blev jeg en gang spurgt, og jeg svarede: - Nej, men hvem kan leve uden disciplin? Klokkeslæt og aftaler var jo rent praktiske foranstaltninger, som blot skulle overholdes den gang som senere. Dertil kom den indre disciplin: De love som ikke kan skrives. Det tætte samliv krævede bestandig hensyntagen, og selvudførelsen kunne ikke ske på andres bekostning. Men janteloven var ukendt: Der var stor tolerance og dyb respekt for individualiteten og det originale, for »hinandens forskelligartethed«, for integriteten og for kappestriden. Og blufærdigheden: Vi kendte hinanden godt, vi var nødvendigvis kammerater - ellers gik det ikke - og nogle af os blev venner, og vi førte i gymnasiet et - set i retrospect - forbløffende frispog, vi kunne sige de forfærdeligste ting, blot de blev sagt civiliseret eller helst - med elegant antydethed. Det gjaldt om at overgå hinanden i verbal dristighed og kynisme, men altid i tugt og ære - jeg mindes ikke et vulgært ord. Et naturligt behov for ømhed kunne udvikle sig til et mildt, udtalt sværmeri - da vi i danskundervisningen kom til Niels Lyhne, nikkede nogle af os genkendende til skildringen af hovedpersonens drengevenskab.

En ting lærte vi ikke, med mindre den da - hvem ved? - var implicit hos de mere tyndhudede: Ydmyghed over for livet og dets tilskikkelser. Men det for-

Lektor Johs. Ferdinand

hold blev der rådet bod på de følgende halvtreds år.

Vi var en harmonisk klasse trods stor forskel i baggrund og anlæg. Vi havde for det meste også et godt forhold til

hørerne, og var der vanskeligheder, stod vi last og brast. Det hændte, at en hører udså sig et yndlingsoffer i en klasse. Her kunne høreren - som antagelig også har været en slags menneske -

kompensere sine private frustrationer i noget, der - især i mellemskolen - lignede et hævngherrigt overfald. I sjette klasse kom vi ud for, at en hører udså sig et offer for sit perlende vid og sønderlemmende sarkasme. En dag besluttede vi, at vi ikke ville finde os i det, og da høreren i begyndelsen af den følgende time tog fat, rejste vi os alle og forlod klassen. Resultat: Da den næste time begyndte, fik offeret og vi alle en undskyldning, og forfølgelsen ophørte. Ungdomsoprør anno 1938.

I 1939 var det forbi, og vi rejste. Vi havde mistet et hjem, og en tid tumlede vi lidt rodløse omkring, før vi fandt fodfæste. Vi ville ud i verden, og nu lukkede verden sig i fem år.

Men sammenholdet fortsatte. Vi var så heldige i klassen at have to kammerater, der i fællesskab har inviteret os til jubilæumsfest i det sydsjællandske hvert femte år. Hvilken anden årgang har kunnet pryde sig med to vordende forstandere i sin midte? I 1973 døde den ene, men den anden blev ved at samle os, og nu sker det atter en gang for at fejre, at det er halvtreds år siden.

Hil dig, du gamle murstensgård! □

Apoteker Friis Nielsen

in memoriam

Det tynder ud i mit hold fra Herlufsholm i 1928. Vi var 20 dengang, er vist nu kun 6 tilbage. I februar døde Germund Gyring. Han havde været lektor på Rungsted Statsskole i gymnastik og naturfag, og i marts ringede min gamle ven, Friis Niensens søn til mig og fortalte, at hans fader, som vi kaldte »Spjæt«, var død. Han ville være blevet 80 i juli.

Spjæt og jeg kom ind på skolen i 1925, og vi delte hummer i de tre år, vi gik der. Hans fader var skovrider på Bækkeskov ved Præstø, og jeg var flere gange cyklet med ham hjem i en weekend. Han var selv en ivrig jæger, og jeg husker, da han engang i VI klasse efter et weekend besøg hjemme stolt fortalte, at han havde nedlagt en kronhjort.

Han gik apotekervejen og gjorde tjeneste på apoteker flere steder i landet, han begyndte i Rønne, og jeg tab-

te forbindelsen med ham. Af og til så jeg dog i avisen, at han havde udmærket sig ved skydestævner. Hans interesse for skydning var altså stadig levende.

I 1960 så jeg i avisen, at han havde fået bevilling til Kroneapoteket i København (bag Det Kgl. Teater), og når jeg derefter havde en sag, der var for i landsretten i København, skete det, jeg så ind til ham på apoteket. Senere er vi kommet sammen nogle gange. I hans hjem var over 100 skydepræmier, han havde vundet. Hele tre vitriner var fyldt med sølvtøj, og på hylder under loftet stod sølvtøj. Han fortalte mig, at han to gange havde vundet kongepokalen (som landets bedste skytte) og han havde to små bægre som bevis herfor.

Under krigen lå han på skydebanerne på Amager og lærte modstandsfolkene at skyde med riffel. Dette

blev forbudt 29. aug. 1943, men han var stadig aktiv i modstandsbevægelsen, og efter 5. maj, da besættelsen ophørte, drog han som fører for en gruppe frihedskæmpere mod Kastropfortet, som var besat af tyske tropper. Spjæt fortalte mig: Jeg har søreme aldrig før taget et fort, men det var med »Hände hoch«, da vi kom, og de adlød straks. Derpå gik han mod Kongelundsfortet, som han »erobrede« på samme måde.

En søndag i september 1987 mødtes Spjæt og jeg, med koner, ved Præstø Fjord, og vi kørte om ad Bækkeskov til Herlufsholm, som vi gik rundt i, fandt vore navne på muren på Museumsbygningen og da vi ville vise vore ægtefæller de humre, vi havde boet på, var kun det fra II kl. tilbage, de andre to var ombygget til del af en vaskesal og computerrum. Men vi fik da set Gøvegården og noget af de nye bygninger ret grundigt. Det var sidste gang, jeg traf ham. □

J. Engberg ('28)

Noter fra mit rejseliv

Af Finn D. de la Cour ('41)

2. del. 1. del bragtes i nr. 65.

Tilbage i København tidligt på sommeren 1951 blev der lige tid til rapportskriveri vedrørende råmaterialeundersøgelserne i Kenya samt sommerferie, hvorefter turen i begyndelsen af juli gik med fly til Indien. Første stop var Bombay, hvor F.L. Smidth havde kontor, ledet af generalkonsul Erik B. Mogensen. Såsnart tropeudstyret var færdigsyet, gik det med tog i små 30 timer tværs gennem Indien til Dehri-on-Sone i Bihar, hvor en af F.L. Smidth leveret cementfabrik for nylig var sat i gang, dog uden at man havde opnået tilfredsstillende produktion.

Jeg var noget betænkelig ved, om jeg kunne klare opgaven og havde medbragt en større samling driftsinstruktioner.

Efter en måneds forløb blev jeg dog klar over, at de største problemer ikke var de tekniske, men de psykologiske. Ingen inder med respekt for sig selv ville lade sig vejlede af en ung europæer, så rapporter og møder viste sig lidet produktive.

Fabrikken nye leder var Brahmineren (af præstekasten), han hed Chaturvedi, hvilket betyder, at han kunne alle fire veda'er (hellige skrifter), men cementdrift havde han aldrig før beskæftiget sig med. Imidlertid ville han gerne ind i sagerne, når blot han ikke blev belært i andres påhør. Så vi mødtes rent tilfældigt i fabrikken næsten hver søndag for-

middag og gennemdrøftede problemerne og de mulige løsninger. Jeg var meget tilbageholdende med at komme for hurtigt med forslag til afhjælpning, men prøvede at lægge præmisserne så klart op, at Chaturvedi kunne drage konklusionen - og føle, det var hans, så kunne han træffe de nødvendige foranstaltninger i løbet af ugen.

Resultatet var, at Chaturvedi høstede al æren for fabrikkens stadig bedre drift - og for mit vedkommende var det blot af betydning, at kunden og F.L. Schmidt blev tilfredse.

Tiden i Bihar, ialt 9 mdr., faldt lang, der var så lidt at foretage sig i fritiden ud over at læse bøger. Jagt var udelukket, hinduerne tillod ikke, at man dræbte dyr, kød var derfor også svært at opdrive og måtte købes i smug, spiritus ligeså, biograferne viste kun indiske film og socialt samvær med inderne var vanskeligt. Kvinder og mænd holdtes separerede i hvert sit lokale ved samvær, de unge indiske piger kunne absolut ikke vise sig i selskab med unge mænd, og som europæer var man jo endda kasteløs.

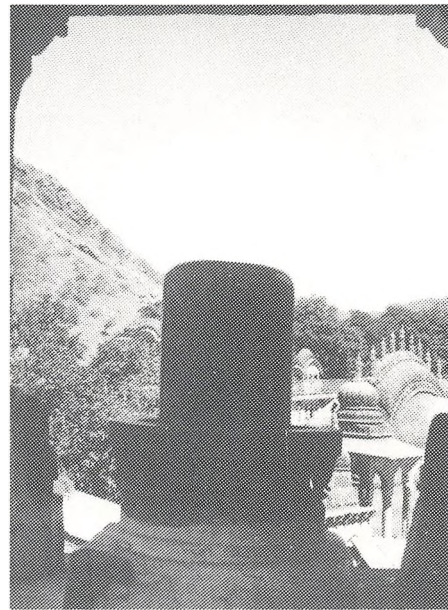
Chaturvedi havde en smuk datter; jeg kunne se hende på afstand fra min altan, men jeg kunne ikke komme i hans hjem, kun en enkelt gang til et forkontor. Hvis jeg ved en fejltagelse have betrådt een af hans stuer, skulle den vaskes med gedemælk, for at fjerne besmittelse fra en kasteløs. OK, kastesystemet var officielt afskaffet, men gamle sæder og skikke forsvinder kun langsomt.

Da jeg kom til fabrikken, fik jeg attecheret 2 unge indiske ingeniører friske fra Benares Hinduuniversity. Udover det faglige diskuterede vi alt muligt mellem himmel og jord, alle målestokke og moralbegreber var jo så forskellige fra de danske. Der var indstillinger, det var svært at anstille sig til, f.eks. at venlighed er svaghed - og svaghed bør udnyttes.

Næsten alt blev vurderet anderledes, selv om vi talte samme tekniske sprog. Heldigvis kunne vi diskutere åbent og uden at blive fornærmede, noget jeg har savnet senere hvor det større ansvar, jeg efterhånden fik, levnedes min-

dre tid til at diskutere emner, der var mindre relevante til det cementprojekt, der var hovedsagen.

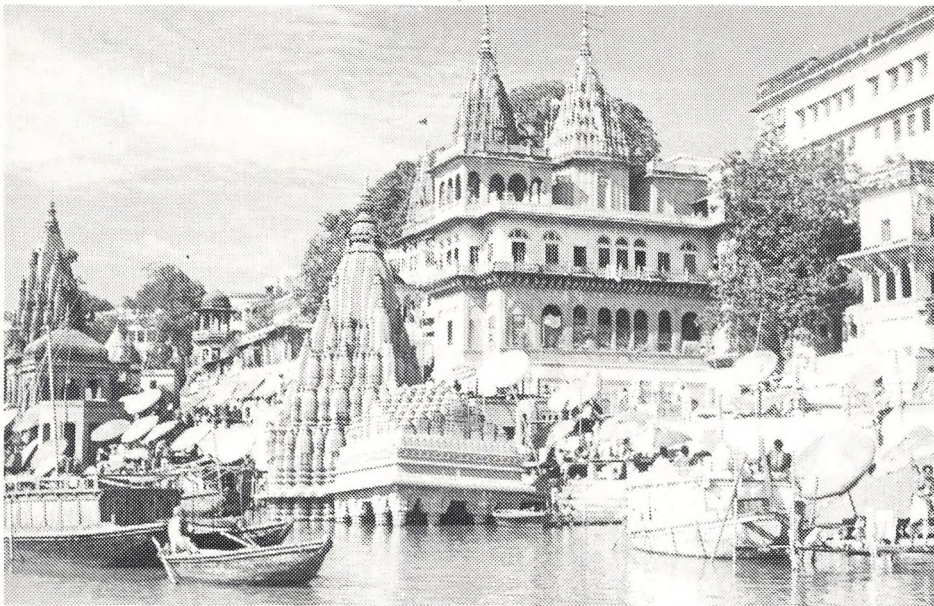
På pladserne foran Hinduernes templer sås ofte en »lingam« d.v.s. en stenfigur i overstørrelse forestillende det mandlige lem. Engang kom jeg for skade at sige, at det var underligt, at så mange inderne tilbød denne lingam, men jeg fik straks at vide, at inderne syntes, det var mere underligt at vi europæere »tilbad« fabrikkaskorstene; for dem var forplantningen og slægtens beståen noget naturligt og centralt.

Tempelplads med en lingam.

Den lokale transport foregik ofte med cykelrickshaw, og da der selvfølgelig ikke var taksameter, var det altid et spændende øjeblik, når betalingen skulle ordnes. Betalte man for lidt, smed rickshaw-manden foragteligt ens usle mønter på jorden, alt imens han skældte og larmede op. Det var pinligt som europæer at være årsag til en sådan scene i andre inderes påsyn. Det kunne imidlertid heller ikke nytte at betale kongeligt, dermed afslørede man sin uvidenhed og svaghed og det skulle straks udnyttes og man blev udsat for en vældig afpresning for at yde mere. Næh, man skulle vurdere afstanden og betale, hvad en inder ville betale plus 50 % som fremmed og overlade rickshawmanden pengene med en mine, der betydede, at man udmærket kendte taksten og var så venlig at betale en mindre overpris som velstillet europæer.

På samme vis var de allestedsnær-

Benares - Hinduernes hellige by

værende tiggere et uafrysteligt problem. Det var umuligt at købe sig fred ved blot at betale rundhåndet, i så fald ville man snart være omgivet af en hærskaar. I stedet skulle man lave en aftale med nogle få faste tiggere gående ud på, at de kunne få en rupee (ca. 1,50 kr.) en gang om ugen mod ikke at plage een hver gang, de så een og med, at de holdt de andre tiggere væk. Disse indforståede, faste arrangementer var til at leve med, og i stedet for at være noget ubehageligt skabte sådanne aftaler en gensidig glæde og samhørighed.

Den ene af mine to indiske »føl« inviterede mig efter ca. ½ års forløb på weekend i forældrenes hus i Benares, hinduernes hellige by. Vi lånte fabrikens bil og kørte de ca. 80 km til byen, hvor vi så blev modtaget af faderen, der var rektor for universitetet, medens moderen og en søster ikke gav sig til kende. Jeg fornemmede, at de iagttog os, når vi spiste, vi tre mandfolk. Det var en underlig følelse at vide, at de var i huset, men at skikken krævede, at de gjorde sig usynlige. Først da vi skulle køre tilbage til fabrikken søndag aften, kom de frem og hilste farvel, en progressiv handling som vel ikke var helt unaturlig i et akademikermiljø.

Benares kræver en stærk psyke; her er mange templer og dermed mange tiggere, der har mishandlet sig selv for at virke groteske og kalde på ens medlidenhed. Jeg har stadig for mig

billedet af den tigger, der holdt sine foldede hænder som en tiggerskål frem, idet neglene, takket være permanent foldning af hænderne, nu var vokset igennem håndroden og stak frem som strikkepinde.

Indere der skulle dø, tog til Benares og badede i Gangesfloden, så der var mange ligbrændingspladser langs floden og asken fra bålet samt uforbrændte bløddel lempedes i floden. Desuden løb spildevand derud og der blev vasket tøj ved floden og menneskekroppe i den.

Under en sejltur på floden forklarede man mig, at den hellige flods vand var livgivende, det var som mælk, og man tilbød mig et glas vand frisk ophentet, mælket uklart. Jeg afslog høfligt, men bestemt. Inderne drak vandet med synligt behag, de påstod, at der ikke var nogen sundhedsfare, tværtimod, takket være radioaktiv indhold.

Efter at have fået nogenlunde skik på driften af cementfabrikken i Bihar blev jeg bedt om at komme til Bombaykontoret, hvor jeg påbegyndte min karriere som forretningsingeniør, d.v.s. udarbejdelse af tilbud og slutning af kontrakter. Samtidig måtte jeg dog tage mig af fabriksbesøg, råmaterialeundersøgelser og personaleproblemer.

Det kunne godt gå een på at være ene europæer på en indisk fabrik. De lå oftest langt fra storbyer. På Bombaykontoret var vi meget opmærksomme på, om vort udstationerede personale nærmede sig grænsen for tropekuller, der gav sig udslag i psykisk uligevægt, drikkeri, depression m.v. Hvis rapporterne udeblev eller begyndte at blive mærkelige, var der grund til indgreb, der dækkede alt fra besøg fra Bombay, en uges ferieophold i Bombay, eller i værste fald hjemsendelse til Danmark.

Det var meget svært på forhånd at bedømme, hvem der kunne stå distan-

På råmaterialeundersøgelse med oksekærre.

Der graves kalksand til en cementfabrik - kvindearbejde.

cen alene på en indisk fabrik i 6-12 måneder eller mere, selvom kostskoleerfaring og soldatertjeneste nok var et plus for mulighederne for at klare sig, så vi tilsyneladende robuste og psykisk stærke mennesker skeje ud. Præventivt sørgede vi for, at der gik max. 4-6 måneder, før vi arrangerede besøg eller kaldte de udstationerede til Bombay.

Fra Bombay betjente vi også Pakistan, og jeg foretog to råmaterialeundersøgelser der for fabrikker, som New Zealand, henholdsvis Canada forærede Pakistan under Colombo-planen. Efter at vi havde sagt OK for placeringen af Maple-Leaf fabrikken i det nordlige Punjab sendte canadierne en delegation til Pakistan for at forhandle med gavemodtagerne, og da det var besluttet, at F.L. Smidth Canada skulle levere maskinerne, blev jeg sendt derop for at stå bi med tekniske spørgsmål. Men det skulle hurtigt vise sig, at min væsentligste indsats bestod i at sørge for, at delegationerne forstod hinanden. Nok talte begge parter engelsk, men udtalen var så forskellig, at de ikke forstod hinanden. Jeg forstod begge parter engelsk og behøvede blot at gentage på mit skoleengelsk, hvad de sagde, begge parter forstod mig.

Efter 3 år i Indien havde jeg optjent en hjemmeferie på 4 måneder. De 2 brugte jeg på at rejse østover for

at opleve nogle af de lande, jeg måske aldrig ellers ville få at se, Thailand, Hong Kong, Japan, Hawaii, Californien, Toronto, New York og Washington. Lidet anede jeg dengang, at jeg senere som salgschef skulle aflægge utallige besøg i disse områder.

Ferierejsen levnede mig dog tilstrækkelig tid til at møde min nuværende hustru, Birgit. Vi blev gift i den skotske kirke i Bombay 8 måneder senere.

Lige efter min ankomst til Indien fik jeg en »cook-bearer«, Josef, der fulgte mig på rejser og fortsatte i lejligheden i Bombay, hvor vi desuden havde andre tjenestefolk, som det var skik og brug. Josef havde startet sin karriere som oppasser for en britisk officer i grænseområdet mellem Afghanistan og det nuværende Pakistan under 1.ste verdenskrig, så han var formentlig født omkring århundredskiftet. Birgit spurgte ham en dag i 1955, hvor gammel han var, hvortil han svarede 46 år. Da jeg gjorde ham opmærksom på, at det havde han også sagt, da jeg antog ham for 4 år siden, skyndte han sig at rette det til »47 maybe«.

Efter Indien fulgte fra 1957 en række betroede arbejdsår på hovedkontoret i København med hyppige rejser til mit stadigt udvidede arbejdsområde i Syd- og Østasien.

Een af de mere specielle rejser gik

i efteråret 1972 til Pyongyang i Nord-Korea, hvor den japanske regering havde stillet en eksportkredit i udsigt. Rejsen dertil gik med fly til Hong Kong, så med tog til grænsen til Kina, til fods over broen over floden ved grænsen til Kina og så videre med tog til Kanton og fly derfra til Beijing (Peking).

Her skulle jeg så på den Nordkoreanske ambassade have visum, men på ambassaden beklagede man, der var ikke visum til mig - og det endskønt jeg tidligere havde fået bekræftelse på, at jeg blot kunne hente det. Så jeg kunne altså ikke nå flyet fra Beijing til Pyongyang næste dag, tirsdag, men måtte vente til fredag. I min nød aflagde jeg besøg på den danske ambassade, hvor Janus Paludan ('38) var ambassadør, og hvor jeg blev vel modtaget, ja Janus lånte mig endda sin cykel, så jeg frit kunne bevæge mig rundt i Beijing uden at skulle hyre en taxa på hotellet med forud nedskrevet rute til chaufføren, der jo ikke forstod engelsk. Kineserne gouterede at se en europæer cykle som de selv, og jeg følte mig dejligt fri.

Nå, med 3 dages forsinkelse fik jeg mit visum; bagefter fandt jeg ud af, at den kambodianske Prins Sihanouk havde været med tirsdagsmaskinen, og som følge deraf var alle andre passagerer smidt af maskinen.

I Pyongyang var jeg i to omgange, ialt over 3½ måned, som del af en japansk delegation på 15 mand, heraf kun 1 a 2 fra København, resten japanere. Vi havde fået attachederet nogle nordkoreanske hjælpere, der skulle passe på os. Vi måtte kun gå alene fra hotellet ned i en have og til det nærliggende posthus. Japanerne, der jo var gamle fjender fra krigens tid, passede de særlig godt på, medens vi danskere havde friere tøjler, så jeg vovede mig ud på lange gåture i byen. Jeg havde mit kamera med og tog nogle billeder af neutrale emner, og det gik godt, indtil jeg en dag kom forbi en skole med små piger i skoleuniformer, hvid/sort med røde kanter. Jeg tog et billede af dem; næppe havde jeg gjort det, før en lærerinde tog på veje på koreansk. Da jeg ikke forstod et ord (men nok meningen), gik jeg blot videre - og blev anholdt af politiet en halv time senere foran en 20 m høj statue af Kim-il-sung, landets encher-

sker. Jeg blev ført med til stationen, hvor jeg sad og ventede i 2 timer, indtil fremmedpolitiet kom. De tiltalte mig på russisk, men da det ikke virkede, forsøgte de med tysk, som gik bedre. jeg blev så kørt til hotellet, fik en engelsk tolk og blev udspurgt. I løbet af ti minutter var de tilfredse og sagde, at så kunne jeg godt gå op på mit værelse.

Tak, sagde jeg, men forinden vil jeg gerne vide, om jeg har gjort noget galt. Det bedyrede man, at det havde jeg ikke. Jamen hvorfor så alt dette postyr? Som svar fik jeg blot, at befolkningen var årvågne og jo ikke kunne vide, om jeg gjorde noget forkert.

Kineserne er meget gæstfrie og de elsker at imponere deres gæster på underfundig vis. Under forhandlinger i Beijing bad vi om at få lov at se en kinesisk cementfabrik. Efter nogle dages forløb fik vi at vide, at vore værter nu havde arrangeret en rejse til en fabrik i Hunan provinsen i Sydchina. Vor delegation på fem mand fløj så til provinshovedstaden Changsha. Næppe var vi kommet ud af maskinen, før vi blev tiltalt af en engelsktalende ung dame fra udenrigshandelsministeriet der spurgte om vore bagagebeviser og bad os stige ind i en folkevognsbuss.

Vor projektingeniør, der havde alle 11 bagagebeviser, vægrede sig ved at udlevere beviserne og køre uden bagagen, men jeg fik ham overtalt, idet jeg forklarede, at sådan noget kunne han roligt gøre i Kina.

Vi kørte hastigt den 15 km lange tur til hotellet og se, da vi gør holdt foran hovedtrappen, stod alle vore kuffertter der allerede. Hvordan de er kommet så hurtigt frem, er den dag i dag en gåde for os.

I Indonesien tilbragte jeg i 1976 3 måneder med at forhandle en turnkey kontrakt om en cementfabrik til Padang på Sumatra og bagefter var jeg ansvarlig for projektets gennemførelse. Det er ganske sundt og lærerigt at skulle bevise i praksis, at en sådan kontrakt opfylder sit formål. Vi havde nogle vanskeligheder med den lokale byggeentreprenør, men ikke mindst takket være en glimrende indsats fra projektets leder, civilingen. Erik Stenberdt ('48) fik vi løst problemerne og blev færdige, noget forsinket, men til alles tilfredshed.

Det var derfor lidt af et chok at høre i 1980, at fabrikken skulle udvides med et anlæg fra Indien. Padangfabrikken var statsejet og indenrigsministeren derfor dens chef, idet han udpegede medlemmerne af bestyrelsesrådet.

Den indonesiske industriminister havde imidlertid under et besøg af sin indiske kollega lovet denne at aftage den næste fabrik fra Indien.

Padang fabrikkens ledelse var langtfra lykkelige ved denne beslutning, de ville jo få alt besværet, hvis den indisk leverede fabrik ikke kørte, som den skulle. Men de kunne jo ikke gå imod deres chef. F.L. Smidth var ligeledes skuffede, så noget måtte gøres. Men hvad?

Ja, hvis industriministerens beslutning skulle omgøres, var det nødvendigt at gå til landets præsident. Denne adgang have guvernøren over Vest Sumatra og til vort held kendte jeg ham godt fra tidligere, hvor han havde været direktør for cementfabrikken.

Jeg fik foretræde for guvernøren, forklarede ham med baggrund i mine mange års erfaringer med Indien, hvad et indisk leveret anlæg indebar. Guvernøren kunne straks se, at regeringen løb en ikke ubetydelig risiko for at blive udsat for kritik fra befolkningens side for et mislykket projekt - en kritik, der ville være særlig uheldig på baggrund af en opstand på Vest Sumatra i 1950'erne.

Resultatet blev, at præsidenten dekreterede, at der skulle bygges to nye linier, een fra F.L. Smidth og een fra Indien.

Takket være de nyligt indhøstede erfaringer blev vi færdige med vor fabrik 5½ uge før den lovede dato, og alle var glade - og så gjorde det ikke helt så meget, at den indisk leverede fabrik først blev færdig adskillige år senere og endda efter starten løb ind i en række driftsproblemer.

Det har været meget tilfredsstillende at have haft det samme arbejdsområde i så mange år, det har muliggjort opbygning af et tillidsforhold til en bred kreds af cementindustriens folk - et tillidsforhold, der både arbejdsmæssigt og menneskeligt er langt mere værd end kontrakternes paragraffer. □

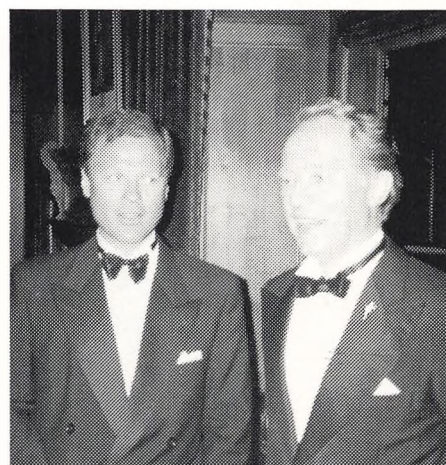
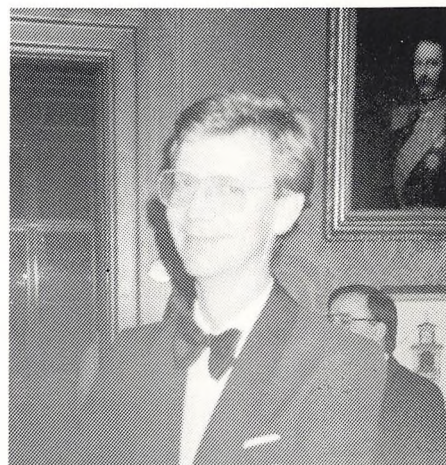
Gøyebal

Som tidligere år opførte 9. klasse en komedie ved Gøyeballet, som afholdtes 1. april.

Nedenfor ses instruktøren, overlærer Sten Løth og frue. De glædede sig over successen: »Du kan ikke tage det med dig!«

I midten adjunkt Niels Ulrichsen.

Nederst Berut-Johan Collet ('60) og lektor Mogens Jensen.

GNISTEN IGEN

Organist Andreas Larsens erindringer fortsætter. Trods talrige vidnesbyrd om, at de er højt værdsatte, har ingen efterkommet opfordringen til at indsende billeder.

Som omtalt sidste gang, jeg skrev et bidrag her i bladet, så blev udviklingen af bedre og bedre apparatur til optagelser og gengivelser af musik, der navnlig tog fart i 50'erne, klart en stor fordel, også for mig i min beskedne virksomhed som formidler af det, der for mig den dag i dag er den geniale, aldrig forældede kunst. Når dette er sagt, må jeg nok tilføje, at der naturligvis ikke altid er samme fremadskridende linie i det, som dette gode anvendes til. Det kan f.ex. udarte til, at man mere lægger mærke til sine »yndlinge« blandt musikens udøvere end egentlig til selve det mirakuløse i, at et genialt menneske har frembragt værket. Vægten flyttes fra komponisten til den udøvende, måske i særlig grad til dirigenten, og den forretningsmæssige side af sagen træder tydeligere i forgrunden, når f.ex. en udgave af Beethovens 9 symfonier ledsages af så meget billedmateriale om dirigenten Herbert von Karajan, at man kan få indtryk af, at det er *ham* og ikke den forpinte hårdt ramte komponist, der er hovedsagen.

Værre er det selvfølgelig, at hele det merkantile apparat finder ud af, at »de gamle« er en dårlig forretning, som ikke er noget værd i handel og vandl holdt op imod vor tids popidoler, så at man undertiden kan opleve, at musik udelukkende er lig med de i kompositorisk henseende uhyre forenkledede og ofte banale produkter, der altså går som varmt brød, da de bl.a. ikke kræver nogen større indlevelse hos lytteren, højst et par trommehinder, der kan holde til larmen. Nå, nu kom jeg nok lidt på afveje, men spring det over, hvis det er for ensidigt!

I dette årti, som mine erindringer nu beskæftiger sig med - årene fra 1950 og videre frem - foregik der en næsten overvældende aktivitet i den dansksindede del af befolkningen syd for den i 1920 oprettede dansk-tyske grænse. Der blev bygget skoler, både store og

små, rundt omkring i Slesvig, og vi her på Herlufsholm kom også på flere måder med i et hjørne af denne virksomhed. Først rejste Vuens mangeårige hører Halfdan Beck ned til det danske gymnasium, Duborgskolen i Flensborg og virkede dér en række år; selv fik jeg kontakt med en af danskhedens energiske forkæmpere, Franz Wingender, der formidlede en invitation til at medvirke dernede, og det førte til en fast plads i næsten 30 år ved årsmøderne, der holdes rundt om i landsdelen i forbindelse med de store friluftsmøder, som regel i første uge i juni. Et andet tidspunkt for sammenkomster var adventstiden, idet man ikke som her samles om juletræer *efter* jul, men i ugerne *før* jul. Jeg fik lejlighed til at synge, og det både i små skoler og børnehaver, gymnastiksale og forsamlingshuse, men også ved klaveret eller som organist ved gudstjenester har jeg haft fornøjelse af at give et lille bidrag.

En af de for mig mest spændende lejligheder indfandt sig, da jeg et år prøvede sangkræfter (uden mikrofon) i Det tyske Hus i Flensborg, der kan rumme et par tusinde mennesker. Halfdan Beck havde sat sig langt tilbage i salen og fortalte mig bagefter, at han kunne høre den sungne tekst i alle enkeltheder, så det var jo rart! På den måde blev Herlufsholm et ofte nævnt begreb for de danske kredse dernede, og såvel alvorlige som muntre tekster og toner, bl.a. Juel Møllers og mine, har lydt rundt om i landsdelen i de år.

Jeg har lyst til at fortælle et par pud-sigheder fra disse sammenkomster.

Første gang, jeg var med, var midt i Angel, i Sønder-Brarup. Jeg har i mit skrivebord endnu liggende den indbydelse, den stedlige formand for Sydslesvisk Forening havde sendt til sine medlemmer. Den lokker dem til at gøre fremmøde ved en »stor kirkekoncert« med den kendte (!) danske sanger, der fik følgende anbefaling på tysk - (det

kneb ikke så lidt med det danske) - »Larsen zu hören ist ein Genuss!« Forhåbentlig er de fremmødte ikke blevet alt for skuffede, der var i hvert fald en anden ting, der skulle få folk til at komme, nemlig: »Die Kirche ist geheizt!« og man frøs den vinter overalt, så det har nok været et fint trækplaster. Nu er der det pudsige, at foreningsformanden på en anden omdelt seddel, samme dag, samme tidspunkt opfordrer alle medlemmer til at deltage i et bal på kroen, så det er vel ikke godt at vide, hvem der kom hvor.

En anden historie er iøvrigt også fra Angel, men kunne være gået for sig hvor som helst. Vi er til årsmøde i skolens gymnastiksal i Sørup. Som det næsten altid er tilfældet, medvirkede der også her et FDF-hornorkester, der tit dygtigt og veloplagt søgte at blæse os ud af vinduerne. Når så de havde givet deres numre, og nogle talere havde haft ordet, var tidspunktet inde til kaffen - og herefter blev det som oftest min tur til at underholde i en lille halv times tid med sange og viser. Således også denne aften. Da jeg var færdig, kom FDF-dirigenten, en ung mand, hen til mig og sagde: »Du synger jo godt!« Jeg svarede: »Ja, jeg har sunget i næsten 40 år.« Hertil bemærkede han: »Ved du hvad, det ku' man ikke høre!« Sådan kan det altså også opfattes!

I 1951 havde vi en særlig opgave, hvor nogle dipole var med, idet Næstvedforeningens formand, sygehusinspektør Møller, havde taget initiativet til at få bygget en skole i Isted, der egentlig skulle have været færdig til 100-års dagen for det berømte slag, der d. 25. juli 1850 var afslutningen på den første slesvigske krig. Det nåedes imidlertid ikke, men på Chr. X's fødselsdag, 26. september 1951 drog vi en flok derned til indvielsen. Flere dipole var med på turen, og der hænges adskillige billeder på væggene i skolestuerne, som dipole har malet. I de år foranstaltede rektor Friis-Hansen et par gange ture med III G'ere til venskabsbesøg på Duborgskolen og udflugter til Dannevirke, ligesom Duborg-elever kom på besøg på Herlufsholm, og det hændte, at vi spillede årets skolekomedie og sendte indtægten til Duborgskolen.

På en af de ture, hvor vi som ovenfor omtalt var i Sydslesvig, fik jeg et par timer for mig selv, medens diplene var ved Dannevirke. Der skulle nemlig ind-

vies en skole i Slesvig by, der fik navnet Gottorpskolen. Jeg omtaler denne højtidelighed, fordi det var karakteristisk for den store skoleiværksætter Bernhard Hansen, at der skulle være et tableau ved en sådan lejlighed: To unge piger, naturligvis i rødt og hvidt, frembar under indvielsen på en hvid silkepuke den nøgle, som sagnet siger, at den danske lærer Johannes Helms i 1864 drejede om og tog med sig til København. Han skrev her den sang til sønderjyderne, som sammen med Johan Ottosens »Det haver så nyligen regnet« er den mest elskede, og vel trods tidernes skiften er kendt af næsten alle: »Jeg elsker de grønne lunde«. Jeg har ihvert fald aldrig været med til noget dernede, hvor den ikke har lydt! Bernhard Hansen elskede denne romantiske form for tableau'er, der illustrerede de gamle, historiske begivenheder, så vi oplevede i hans regi adskillige af den slags optrin.

Herhjemme påtog jeg mig efter opfordring af rektor ved Næstved Gymnasium, der akut manglede en mand til gymnasieklatternes musiktimer, at tage derind 3 timer om ugen. Jeg indrettede mine timer omtrent, som jeg bar mig ad på Herlufsholm og havde det egentlig meget rart, foruden at der var det nye ved det, at jeg for første gang i mit »lærerliv« fik med piger at gøre. Da foråret kom, benyttede jeg chancen til at indstudere det meget smukke Requiem af Gabriel Fauré, hvor det ikke kan nægtes, at en snes sangglade piger gav en oplevelse lidt udover, hvad jeg var vant til - men, hvorfor ikke lade Herlovianerne få samme opgave det år. Vi var relativt godt udstyret med de yngste - 1. Mellem, som de hed dengang - og vi havde kirken med den store, fine akustik, så det gik overraskende godt. Til tenorstemmen anvendte jeg to III G'ere, der kunne læse noder, Søren Schiøtz og Ancher Nørballe, og dem havde jeg med til Næstved-opførelsen. Dog måtte de ved denne sidste lejlighed iføre sig almindeligt tøj, da uniformen, som alle ved, ofte medfører »lokale problemer«.

Der er i Fauré's værk 2 solopartier, det ene for sopran, det andet for bas. Til at udføre det første havde jeg det held at finde en Næstved-pige, Dorrit Kristiansen, hvis stemme var noget af et fund - og bassens »Libera me, Domine« fik jeg den glæde selv at kunne præsentere, så alt i alt var det et morsomt

arrangement.

Som afslutning på dette afsnit vil jeg omtale nogle mere vemodige hændelser. En 4.maj kom lektor Steffensen, der boede i rektorboligen nordende ud, idet jeg kom forbi, og sagde: »Hør Gnist, denne andagt i aften, hvor længe varer den? Vi holdt nemlig en kort gudstjeneste om aftenen 4.maj de første år efter krigen. Jeg svarede, at det var ganske kort - men Steff kom aldrig derover, idet han, vistnok mens han stod og barberede sig, fik et hjerteanfald, der gjorde ende på hans liv. De, der har kendt ham, ved at fortælle i massevis om både det ene og det andet, jeg vil blot fremhæve, at hans tilknytning til jødisk poesi, især som den foreligger i Det gamle Testaments »Davidssalmer«, fandt i Steff en fornem fortolker og gendigter, ligesom hans humor ofte manifesterede sig i de utalige »Steffoletter« og »Anti-Gruk«, som han strædede om sig med. Da hans mor en kort tid blev interneret i Theresienstadt under tyskernes razzia på jøder-

ne, sagde diplene, at han var helt sært tilpas på skolen, fordi man undlod at drille ham, så at man for hans velbefindendes skyld var nødt til så småt at genoptage de traditionelle små-drillerier.

Som sidste punkt i dette afsnit vil jeg gerne medtage, at vi i 1953 mistede en meget værdifuld hører, adjunkt Egholm. Han havde overtaget Vuen efter Beck og var en omsorgsfuld varetager af denne vigtige post. En Store Bededag viste han sig ikke, og først om eftermiddagen fik man låst op til hans soveværelse, hvor han lå død. Det gjorde et forfærdende indtryk, ikke mindst på de små drenge, der havde en virkelig god ven i ham. Vi var nogle stykker, der fulgte hans kiste ind til banegården i Næstved, hvor den førtes med tog til Skagen, hvorfra han blev bisat. Hans hovedfag og -interesse var tysk litteratur og sprog, og da jeg selv ikke er uden medleven i dette kulturområde, har jeg haft mange givende samtaler med ham og savnede ham stærkt, da han så brat forsvandt fra vores kredse. □

Fuglelivet nær Skolen i 30'erne og 40'erne

Af Lorentz Ferdinand (*40)

(Første del bragtes i dec. 1988, side 700)

Indtil ca. 1960 var de nære omgivelser omkring skolen helt anderledes end i dag. Der var mange haver med gamle frugttræer og bærbuske, både til lærerne til forpagteren og til skolens husholdning.

Kirken var på nord- og østsiden og i Klostergården bevokset med gamle vedbend, der nåede helt til taget. Denne vedbend dækkede kirken hele året rundt med et tæt, mørkegrønt tæppe. Denne bevoksning må have været flere århundreder gammel, da mange af stammerne var armstykke.

Der var mange store gamle træer, f. eks. et dejligt, meget gammelt kastanjetræ mellem Kloster- og Skolebygning

gen og endnu ældre bøgetræer og valnøddetræer ved Klosterbygningens østside.

I Nyhave var der i den nordlige del en allé af gamle kastanjetræer med mange store og mindre huller. Der står et enkelt træ endnu fra denne allé.

Den smukke og over 1 ha store Botaniske Have lå mellem åen og Lassenegård og var med sine mange bede, buskadser, træer og espalierer uhyre fuglerig. På fotografiet bragt i Herlovianeren nr. 50, aug 1985, anes, hvor meget anderledes det hele var.

Disse afvekslende omgivelser gav særligt om sommeren, det »nære« fugleliv en artsrigdom, som ikke eksisterer i

dag. Fuglelivet var så rigt, så der ikke mig bekendt var nogen af os, som er færdedes i disse omgivelser, der magtede at skrive en systematisk fugledagbog.

Jeg mener at have en så relativt sikker erindring om redefund, ynglefugle og jagttagelser, at det er værd at sætte på print.

Hvis der er nogen, der kan supplere nedenstående liste, så lad mig det vide.

Grønirisk, Tornirisk og Skovspurv

Ynglede ofte i buskadset ved kirken.

Sangdrossel og Solsort

Ynglede i adskillige par i haver og buskadser. Mit indtryk var, at de to arter forekom i omtrent samme antal.

Landsvale

Ynglede ved mange bygninger og særlig i Avlsgården.

Mursejler

Almindelig, sikkert i mange par. Set rede under tag i Klosterbygningen i 1942.

Hvid vipstjert

Et enkekl par i Nyhave omkring Hvælvingebro.

Spætmejse og Træløber

Reder i Katanjeallé almindelige.

Natugle

1-2 par omkring skolen. 1 par fast i Kastanjeallé.

Stær

Mange par (snesevis?) ynglede i hule træer i Lindeallé og Kastanjeallé.

Stor Flagspætte

Reder i Kastanjeallé og i elletræer ved åen.

Grå fluesnapper

I espalier årligt i lærerhaverne og Botanisk Have.

Rødstjert og Broget Fluesnapper

Enkelte par årligt i kasser i haver.

Gulbug

I lærerhaver.

Havesanger, Munk, Løvsanger og Gærdesanger

Enkelte par af disse arter. Ynglede særlig i Botanisk Have.

Gærdesmutte

Reder i Skolehaven og Botanisk Have - næsten årligt.

Halemejsje

Enkelte par ynglede i Botanisk Have.

Musvit, Sumpmejsje og Blåmejsje

Ynglede i reglen i redekasser i lærerhaver og Botanisk Have.

Nattergal og Kærsanger

Ved åen ud for Botanisk Have.

Alliker var meget almindelige. De ynglede i skorstenene (bl.a. på Sygehuset og på Skolebygningen), men først og fremmest i hule træer i Lindeallé og Kastanjeallé.

*Gråspurv*ene i vedbenden på kirken var noget helt specielt for Herlufsholm. Jeg har aldrig nogen sinde set beskrevet så store mængder gråspurve, som man kunne opleve omkring Herlufsholm i 30'erne. Dengang var kirken som omtalt dækket med en vedbend. Hele vinteren igennem overnattede der her tusinder af gråspurve - formodentlig 10-20.000. De sad endog i ventilationsrørene ind til vaskeriet over for rektorboligen.

Vi var mange, der interesserede os for dette, og der var enkelte disiple, der fangede gråspurvene om aftenen med ketcher, idet de strøg den hen over vedbenden. De stakkels fugle tumlede ud i nettet. Nogle af dem blev brugt til udstopning, men jeg gad nok vide, om der ikke var en del, der blev spist.

Det var et fascinerende syn at se Gråspurvene komme til nattehvil omkring solnedgang. De er givet kommet fra et stort område (hele Næstved?)

De er nu helt forsvundet, ligesom de mange andre fugle i det »nære« miljø. For os gamle er det tragisk at opleve den ensretning, der skete i begyndelsen af 60'erne med Nyhave, den Botaniske Have og lærerhaverne, både ornitologisk og æstetisk. Al den intimitet og variation, som var blevet skabt fra i begyndelsen af 1800-tallet i Nyhave og haverne, er forduftet til fordel for store murflader og kæmpegræsplæner med enkelte træer. □

PS. Den i marts nr. omtalte dagbog var blevet tilsendt Lorenz F. af Lars Normann Jørgensen, ikke som anført af hans broder Jens N.J. ('70). □

» . . . skal blive på middagslæsesal«

Af Frantz Wendt ('23)

En af Herlufsholms særprægede »institutioner« i min skoletid (1917-23) og både før og efter, var den »straf« for visse forseelser at blive idømt forlænget ophold på eftermiddagslæsesalen. Herom besidder jeg et talende vidnesbyrd i en gave, jeg fik af en tilhører ved et foredrag, jeg i 1975 holdt i Herlovianersamfundet. Nemlig *Læsesalsprotokol 1913-1936*.

Mon ikke hver eneste dipel fra denne periode er optaget i den, enten med navns nævnelse eller som en af sin klasse? Selv er jeg en af de direkte omtalte.

Ved »læsesalen« forstås i denne sammenhæng den 45 minutters lektielæsning, som de tre nederste klasser samlet skulle hengive sig til mellem kl. 2 og 2¼ i det store lokale i Skolebygningen ud mod Stark, hvor også Lovsangen fandt

sted morgen og aften. Efter klokken 2¼ havde man fri - Bissetid - indtil eftermiddagstimerne begyndte kl. 3½.

Med mindre man da havde forset sig på en eller anden måde, så man til straf skulle blive siddende på læsesalen endnu en halv time.

Ovennævnte protokol med mangfoldige indførsler giver et levende indtryk af, hvilke navngivne dipel eller gruppe af dipel det drejede sig om, og af, hvilke eventuelle ekstrastraffe, som af og til blev pålagt, udover berøvelsen af en halv time af Bissetiden. Den gamle matematiske opgavebog med blåt bind og uden linjer er fyldt af hørerdekretter, omhyggeligt daterede og sig-

nerede, med angivelse af straffens art og varighed. Dette til orientering og kontrol for andre læsesalshørere. Der står da også af og til hører-optegnelser, som påtaler, at påbud ikke er blevet overholdt.

Enkelte gange er det selve rektor Bache, som f.eks. på bogens aller første side 4. oktober 1913, dekretterer efter-sidning for fire uden angivelse af årsagen. Af og til henvises også til rektor Krarups »bestemmelse«. Men ellers står beslutningerne på den enkelte hørers eget ansvar.

Standardstraffen bestod i, at synderen - eller ofte flere på én gang eller en hel klasse - skulle blive siddende på læsesalen den ekstra halve time. Men her til blev der af og til føjet forskellige skærper. En af disse var, at synderen blev beordret til at tage sæde »på forreste bæk« eller »anden bæk«, lige under læsesalshørers ophøjede kateder. Meget almindeligt var også forbudet mod »at tyre«, »at læse morskab«.

Ellers er de fleste ekstrastraffe af supplerende pædagogisk art: »at rette stil«; »øve sig i dansk analyse«; »læse på salme 137«; »repetere bibelhistorie«; »læse tysk«; »læse engelsk«; »læse historie, til de kan kongerækken«; »skrive stil om«; »til de kan de danske vers på fingrene«; »skal kunne »Høje Nord, Friheds Hjem«, inden de forlader læsesalen«; »skrive de første seks vers af »Våben-dragerens Ed««; »læse godt på »Slumre sødt« på aftenlæsesalen«; »kan passende øve sig i dansk analyse«.

I de aller fleste tilfælde dekretteres

straffen, uden at begrundelse anføres. Den, mener man åbenbart, er synderen vel bekendt. Nogle gange angives dog årsagen; »for sent til middagslæsesal«; »mangelfuld forberedelse af lektier« »dårlig opførsel på læsesalen«, »kan ikke holde mund på læsesalen«; »har trods nægtet tilladelse læst morskab«; »korrespondance på læsesalen«; »på grund af stadig uro«; »ikke læst botanik«; »slet forberedt«; »søgt tilladelse til at tyre uden at have læst alle lektier«; »doven og snakker på læsesalen«; »skrevet brev uden tilladelse«; »snakker med sidemanden«.

I 1919-21 svinder optegnelserne stærkt ind. Så går de atter lidt i vejret. Nu optræder et nyt fænomen. Ældre dipole, som ellers læste deres lektier på humrene, blev af den inspektionshavende sendt på læsesal, ned blandt ungerne. Navnlige i årene 1927-29 noteres talrige sådanne tilfælde, alle uden begrundelse. En enkelt gang sendes dog en realist »efter rektors ordre... på grund af dovenskab«.

Fra efteråret 1934 og bogen ud i juni 1936 er der atter mange optegnelser.

I året 1933 skifter læsesalen åbenbart lokale. Mon til den gamle gymnastiksal? Derpå tyder lokaliseringen af syndernes placering. Nu lyder henvisningerne således: »Ved vinduet nærmest ved Museumsgården«; »ved vinduet ved orglet«; »ved vinduet ved Biologicum«; »ved vinduet ved katederet«; »øverste vinduesplads«; og som noget helt nyt; »at sidde på taburet«.

Mange af de omtalte er åbenbart æl-

dre dipole, som er sendt ned på læsesal, uden at grunden er angivet.

Det er den derimod, da første gang en helt ny straf optræder i protokollen. Under 15. december 1934 idømmes »en uges Ladbytur«, fordi den pågældende »blev overrasket under forsøg på at »afstraffe« harmoniet ved at forsøge at spille på det«.

x x x

Gennemlæsning af bogen fremkalder erindringen om mange gamle kammerater, ældre og yngre, nogle kun kendte af omtale. Ligeså om de hørere, som gennem årene har prentet deres navne.

□

Lejlighed søges!

Jeg håber, nogen kan hjælpe min veninde og mig med følgende: Vi søger en 2-3 værelses lejlighed i det nordlige Storkøbenhavn (fra Østerbro til Lyngby).

Alle henvendelser modtages med glæde!

Nils A. Markdal
Kollegiebakken 9, v. 2101
2800 Lyngby
Telefon 45 93 20 21

Huslæge, skolelæge, sygesikringslæge

Af N.E.A. Møller (*41)

Herlufsholms læge, dr. Jørgen Larsen, bærer på sit grånende hoved tre hatte, huslægens, skolelægens og sygesikringslægens. Siger han. Jeg har nu lidt svært ved at finde ud af, hvad der er hvad. I samtals løb skifter han stundom hat, dog uden at jeg bemærker det, før han fortæller mig det. Lige meget, alle hatte sidder på og klæder en venlig, smilende og meget forekom-

mende mand, en læge, som enhver dipel/pipel må fatte tillid til.

Samtalen skyldes, at jeg har fået lov til at aflægge et besøg på SUS, hvor dr. Jørgen Larsen har det lægelige ansvar, og hvor sygeplejersken, fru Mie Sehested, regerer til daglig. Jørgen Larsen bor i Menstrup og er praktiserende læge i Næstved. Fru Sehested bor på SUS sammen med sin mand, læge Leif

Sehested (*75) og deres tre sønner.

Vi har fundet sammen i familien Sehesteds hyggelige hjem: I SUS sydende er der nu om dage indrettet en komfortabel lejlighed. I stueetagen to dagligstuer, en spisestue og et køkken, oven på er soveafdelingen.

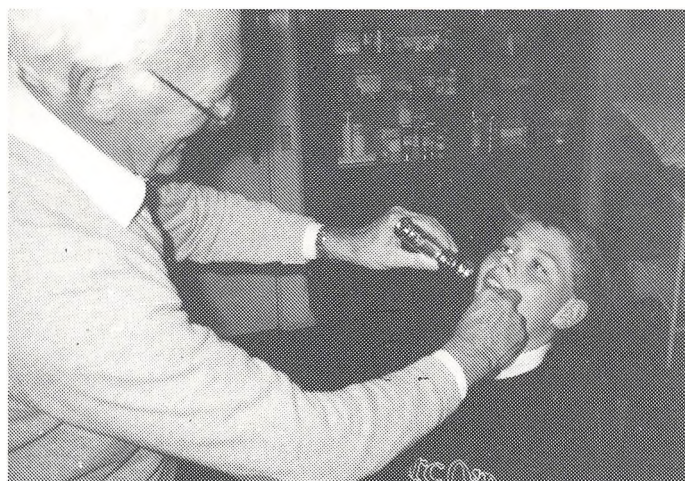
Modtagelsen er meget venlig, som altid på Herlufsholm, for gamle herloviaanere et godt sted at gæste.

Inden vi går i gang, og mens vi venter på, at dr. Larsen skal blive færdig med en konsultation, snakker fru Mie og jeg om den herlovianske sundheds- og sygeplejes fortid. Jeg låner nogle trykte oplysninger herom, og da de må have interesse for HERLOVIANERENS læsere, trækker jeg her nogle linier op.

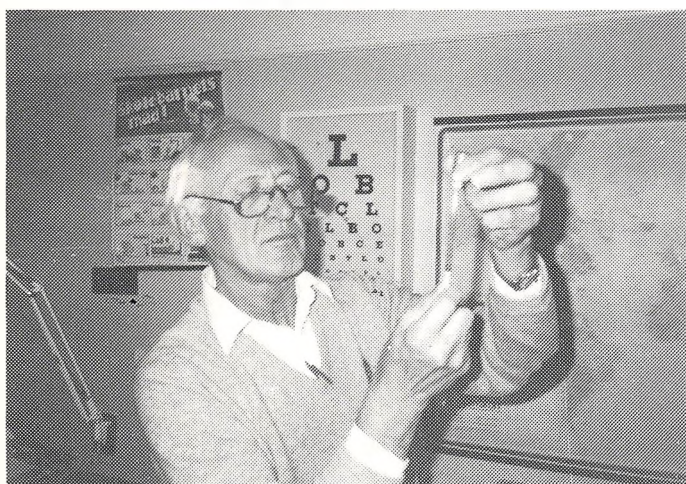
I skolens første par hundrede år var

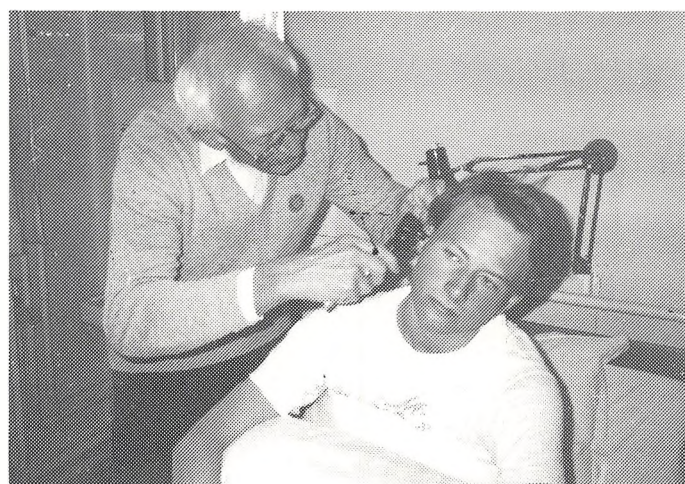
Michael Lunau Reimer, 8.a., har trådt et rustens søm op i foden.

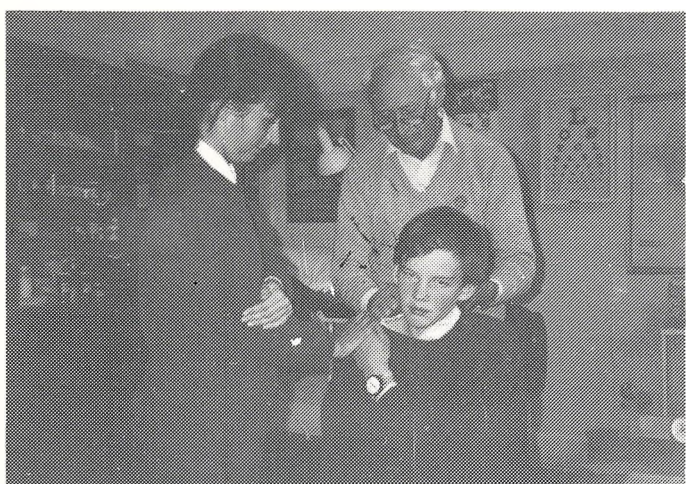
Rasmus Edsberg Kjær har ondt i halsen. Mon den er rød?

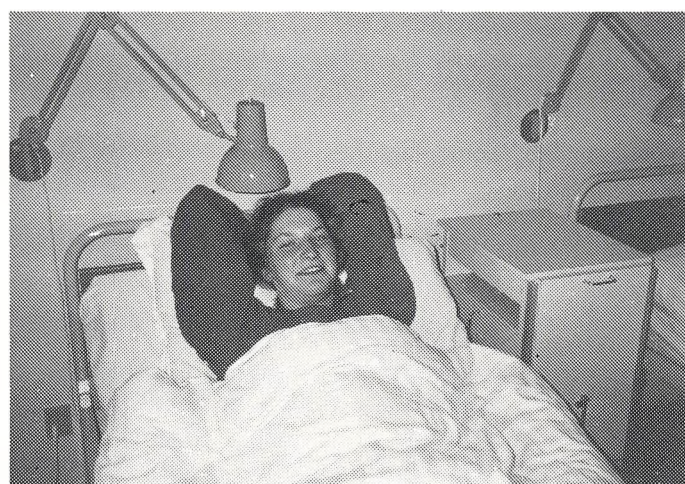
Han skal have et skud mod stivkrampe.

Christian Gottschalh fra 8.b. er indlagt med ørepine.

Under beroligende omstændigheder.

Christiana Ahlefeldt-Laurvig, 2.g., er bare indlagt.

der i lange perioder overhovedet ingen læger i Næstved eller i nabobyerne. De funktioner, som vi i dag betragter som lægelige, udførtes af bartskærerne (barbererne), badstuemændene og de militære feltskærere. På disse mennesker har man så i Næstved og i dens omegn, herunder også på Herlufsholm, måttet trække, når man var kommet til skade eller skrantede.

Bartskærerne var knyttet til Herlufsholm fra skolens første tid. De lønnedes med naturalier, såsom rug, maltet byg, svin og smør. Arent Jenssøn, bartskærer 1626-40, fik også en bolig i Lille Næstved. Det samme gjaldt hans efterfølger, Michel Luppelau. Efter ham blev lønnen stærkt reduceret, fordi der kun var få disciple. Skolens sidste bartskærer var Jacob Cortnum, idet efterfølgeren, Peder Schwendi Ebeling, blev skolens første universitetsuddannede læge. Cortnum og Ebeling virkede iøvrigt en del år sammen, til Cortnum døde i 1716. Fra 1791 har skolen uafbrudt haft fast tilknyttede læger, i dag altså Jørgen Larsen.

De syges overvågning og pleje varetoget tidligt af en sygestuekvinde, senere af oldfruen og hendes piger. Et overordnet tilsyn pålagdes fra 1810 inspektøren. En særlig sygeinspektørfunktion indførtes i sidste halvdel af samme århundrede.

Syge dipler »lå henstrakte« i sygestuerne og epidemistuerne, som indrettedes skiftende steder, indtil de afløstes af det nuværende SUS.

SUS opførtes 1903-06 under Tage lensbaron Reedtz-Thott, forstander 1887-1923. Første læge ved SUS var professor Maag, som allerede før SUS opførelse var skolens læge. Første sygeplejerske var frøken Anker. Hendes instruks fastsætter, at hun står direkte under rektor, og at hun kun skal modtage ordrer af ham og af stiftelsens læge. Altså: Finis førnævnte sygeinspektør. Blandt hendes pligter, som ligeledes fremgår af den prisværdigt klart affattede instruks, kan nævnes, at hun skal føre tilsyn med, at de disciple, der uden at være sengeliggende skal have tran eller anden medicin, møder; forsømmelser meldes straks til den inspektionshavende hører.

Såvidt kort om sygdomsbehandlingen gennem tiderne. Lad os lige så kort se på sygdomsforebyggelsen, hygiejnen.

Skoleherren Arild Huitfeldt (1546, 1583-1609) har muligvis lyttet til råd fra en egentlig læge, da han indrettede et dampbad til disciplene. Det anvendtes i henvend 100 år, blev så nedlagt. Fra midten af 1700-tallet til midten af 1800-tallet er der kun sparsomme oplysninger om de hygiejniske forholdsregler på skolen. I samfundet uden for Herlufsholm lukkedes badehusene efterhånden på grund af smittefare og andet, og badehuset på Herlufsholm menes at have lidt samme skæbne. Først omkring midten af forrige århundrede genopvækkes danskernes interesse for badning, og på den tid indrettes atter et badekammer.

I nulevende herlovianeres tid er skolens vaske- og badefaciliteter stadig fulgt smukt med udviklingen, som den er forløbet i det øvrige samfund.

Efter vort strejftog i fortiden dukker Jørgen Larsen op.

Han fastslår, at hans funktioner på Herlufsholm er begrænset til kosteleverne. Det samme gælder sygeplejerskens. Diplene og piplene er tilmeldt den offentlige sygesikring. Patienter under denne skal principielt møde i den praktiserende læges konsultation. Men ifølge særlig overenskomst med sygesikringen gælder dette ikke Herlufsholm. Her er det lægen, som møder hos patienten. Der er konsultation på SUS to gange om ugen, mandag og torsdag. Samt efter behov.

Almene sundhedseftersyn gennemføres af lægen ved nye elevers møde, og af sygeplejersken en gang om året f.s. v.a. andre.

SUS er bl.a. skadestue. Dagligt indbringes i gennemsnit 5-6 dipler/piple. Hvor der handles, spildes der. Hvor der ikke spildes, handles der ikke, ræsonneres der måske. Skateboards tegner sig for ganske mange tilfælde. Oftest er der tale om mindre skader, hvor Mies trøst er den væsentligste side af terapien, men nu og da må de tilskadekomne indlægges, på SUS eller på Næstved Centralsygehus.

De fleste gamle herlovianere har ligget på SUS med børnesygdomme. Det oplever nutidens herlovianere ikke, eller kun meget sjældent, takket være et omfattende vaccinationsprogram.

Epidemier, især influenza, optræder fortsat. SUS kapacitet til at klare spidsbelastninger er utilstrækkelig, og derfor indrettes nye sygestuer i tagetagen.

Produktionen, for nu at tage et af tidens modeudtryk (kan anvendes på snart sagt enhver foretæelse) belyser, hvad der foregår på SUS:

I 1986/87 indlagdes 211 pt i tilsammen 367 dage, flest i nov.-dec. I 1987/88 158 pt i tilsammen 472 dage, flest i marts.

Og sygdommene:

Sygdommens art	Antal pt.	
	1986/87	1987/88
Malaria	7	88
Kæbebrud	2	
Bihulebetændelse	1	3
Falsk strubehoste		1
Bronkitis og astma	2	7
Lungebetændelse	1	1
Mononucleose	1	
Skade af en eller anden art	14	8
Kvalme, opkast, ondt i maven	44	37
Mellemørebetændelse	3	6
Influenza	43	14
Halsbetændelse	10	11
Leverbetændelse	1	
Byld	1	1
Fnat		3
Fåresyge		1
Betændelse		1

Resten: Forkølelse, hovedpine, migræne, ondt i halsen.

I 1986/87 henvistes 132 til behandling andre steder, i 1987/88 100.

Generelt er sundhedstilstanden på Herlufsholm god. Men Jørgen Larsen siger, at man spiser for meget junk food mellem måltiderne.

Altså: Skolens mad er god nok til at gøre diplene til mænd som han. Og piplene til kvinder som hun. □

Gamle fotos

og tegninger efterlyses.

Hvor er alle de præmierede billeder fra de årlige hobby-udstillinger?

Red.

lforsamling?

24) foredrag

len

formand, legat-redaktøren gøre tative arbejdsom-

len, Aase freds med frem- dog utilfreds rigten. Til afhol- festen var valgt ermed var man e været en vente- ge frameldinger et den. Ikke blot så det store al- ilarerne på den den anden side overvejelse og sen vedrørende ombinere de to

den, Lars at der til rådige stået lles og hustrus

000,

1 ansøgninger, elinger. Portio- . 3.000 til kr. i udlandet var så støtte til re-

lativt formuende ansøgere. Det burde undersøges, om man snart skulle søge veje til forøgelse af Herlovianersamfundets egen, samlede legatformue, som nu andrager godt ½ mill. kr.

Redaktøren, N.E.A. Møller ('41), oplyste, at der i 1988 var udsendt tre numre a 20 og et nummer på 24 sider. Han opfordrede - atter - til indsendelse af oplysninger til Personalia. Den store interesse for denne faste rubrik måtte betinge langt større indsendelsesaktivitet. Bladets ganske mange skribenter havde været meget imødekommende over for opfordringer til at yde bidrag. Flere indlæg var glædeligvis fremkommet frivilligt, men endnu flere, herunder fotos og tegninger, var velkomne.

Kassereren, Jan Trier ('58), oplyste, at samfundet for første gang i mange år havde haft underskud, ca. kr. 15.000. Ganske vist var der større kontingentindtægter og større renteindtægter (øget obligationsbeholdning), men udgifterne var steget mere. Det sidste skyldtes Herlovianeren, medlemsfortegnelsen, festerne, portoforhøjelserne og hvervekampagnen.

Det udsendte regnskab 88 og budget 89 godkendtes. Forinden blev det efter forespørgsler oplyst, at der er 16, som har betalt engangskontingent, at underbudgetteringen for Herlovianeren nok er vel optimistisk, og at hvervekampagnen gav 30-40 medlemskaber.

Ved valgene godkendtes bestyrelsens forslag. Resultatet ses andet sted i dette nummer.

Efter formandens tak til deltagerne for deres intelligente spørgsmål og til dirigenten for hans indsats orienterede sidstnævnte, Niels Pontoppidan ('49), i sin egenskab af formand for Herlufsholmfonden for dennes virksomhed. Formuen er på kr. 1-1,2 mill. Afkastet anvendes til kontingentmoderationer, især til søskende. Endvidere støttes mindre projekter, aktuelt restaurering af Vulen.

Flemming Tolstrups causeri refereres i selvstændig opsætning.

Referent: NEA

Nyt pigekollegium

Der er nu truffet endelig beslutning om opførelsen af pigekollegium nummer 2 på Herlufsholm.

Beslutningen skyldes, at presset f. s.v.a. kostpladser til piple er mærkbart stigende. Dertil kommer, at med denne forøgelse af antallet af kostelever - 30 pladser - vil skolen opnå en bedre udnyttelse af ressourcerne, så-

som hørere, underv sefaciliteter etc.

Hermed nærmer 250 kostelever. De- ceres bag det førs Birgitte Gøye Går opførtes med støtte fonden og gamle he

Kollegiet vil fr kopi af Birgitte Gøe faringerne fra denne

Personalia

1921

Læge Kay Ahrenteht er den 12. januar 1989 afgået ved døden. Kay Ahrenteht var født i Ringkøbing og beskæftiget ved landbruget, inden han gik i gang med det medicinske studium, som han afsluttede i 1929. Han var bl.a. vikar for distriktslægen i Egedesminde i Grønland, inden han i 1934 fik praksis i Horsens. I årene 1946-1976 var Kay Ahrenteht praktiserende læge i Randers.

1933

Fhv. apoteker L.V. Amnitzbøll kunne den 15. februar 1989 fejre sin 75 års fødselsdag. Berlingske Tidende bragte ved denne anledning et portræt af Amnitzbøll.

1937

Poul Winning Toussieng er i 1987 som emeritus trådt tilbage som professor ved Universitetet i Oklahoma, hvor han havde opbygget den ambulante børnepsykiatriske service. Hans undervisning af medicinske studenter var et eftertragtet uddannelsessted for unge psykiatere. Han var ligeledes en efterspurgt forelæser både i USA og i Europa. Han var oprindeligt uddannet som dansk læge, kom i 1949 til USA til Menninger School of Psychiatry, hvor han var i 10 år, indtil han kom til University of Oklahoma. Side 1963 har P.W. Toussieng været amerikansk statsborger.

Til chefsekretær Aase Randstoft
Duevej 24, 6 - 2000 Frederiksb

Undertegnede medlem af HERLOVIANERSAM

Navn: ..... Stillin

Tidligere adresse: .....

Fremtidig adresse: .....

Gældende fra: .....

(Skriv venligst tydeligt, maskin- eller blokskri

Telefonisk melding undtagelsesvis: Privat 31 19 12

monsen, forrettede den 18. april 1989 på Århus rådhus vielse af kontorchef i KL Marianne Hammer og afdelingschef i KL *Mogens Brabrand*.

1967

Fa. Thrane & Thrane har fået en ordre på foreløbig 10 mio kr. på levering af udstyr til første fase af Statens Teletjenestes nye såkaldte Standard-C kystjordstation ved Blåvand. Ordren gav anledning til omtale i Børsen den 6. marts 1989 med kommentarer af direktør *Per Thrane*, der sammen med broderen *Lars Thrane* er indehaver af firmaet.

1972

Dansk Olie og Naturgas A/S (DONG) arbejdende bestyrelsesformand, Holger Lavesen, har i efteråret 1988 headhuntet ny informationschef: Journalist *Christian Brøndum*, der fra starten har fået status som underdirektør i organisationen.

Finn Brandt Hansen, Aabenraa, har med virkning fra den 13. februar 1989 deponeret sin advokatbeskikkelse af 8. februar 1982 i Justitsministeriet.

1974

Henrik C. Marcher er blevet ansat som marketingschef i Peter Heering A/S.

Underdirektør i Privatbanken, *Lars Thuesen*, er ifølge Politiken og flere andre dagblade udnævnt til chef for SAS Finans, der er SAS-gruppens interne bank. Thuesen flytter til Stockholm og tiltræder sin nye stilling 1. juli 1989. Han var indtil i år næstformand i Herlovianersamfundet.

1975

William Brüel er udnævnt til underdirektør i NEVI Finans A/S med ansvar for NEVI-Investor, der formidler anpartsprojekter.

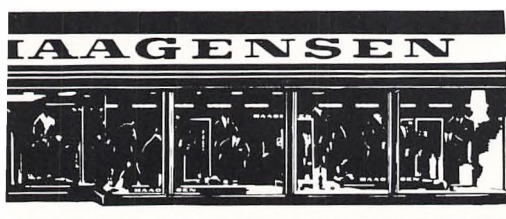

67. ÅRGANG

NUM

udstyr

ESTVED - TELF. 72 03 90

Den nu sløjfede M

*Tegnet februar 1
Se hans indlæg i ant*

Nyt pigekollegium

Der er nu truffet endelig beslutning om opførelsen af pigekollegium nummer 2 på Herlufsholm.

Beslutningen skyldes, at presset f. s.v.a. kostpladser til piple er mærkbart stigende. Dertil kommer, at med denne forøgelse af antallet af kostelever - 30 pladser - vil skolen opnå en bedre udnyttelse af ressourcerne, så-

som hørere, undervisningslokaler, spise-faciliteter etc.

Hermed nærmer skolen sig målet, 250 kostelever. Den nye bygning placeres bag det første pigekollegium, Birgitte Gøye Gården, som i sin tid opførtes med støtte fra Herlufsholmfonden og gamle herlovianere.

Kollegiet vil fremtræde som en kopi af Birgitte Gøye Gården, idet erfaringerne fra dennes opførelse natur-

ligvis kommer dette byggeri til gode.

Licitationen er udbudt og udløber 18. maj. Dog vil arbejdet i forbindelse med grundens udgravning og tilsluttende foranstaltninger blive udført som en gave fra Kaj Allan Andersen ('44), som allerede ved opførelsen af Birgitte Gøye Gården viste samme storslåede rundhåndethed over for den gamle skole. Et eksempel til efterfølgelse. □

Personalia

1921

Læge *Kay Ahrentecht* er den 12. januar 1989 afgået ved døden. *Kay Ahrentecht* var født i Ringkøbing og beskæftiget ved landbruget, inden han gik i gang med det medicinske studium, som han afsluttede i 1929. Han var bl.a. vikar for distriktslægen i Egedesminde i Grønland, inden han i 1934 fik praksis i Horsens. I årene 1946-1976 var *Kay Ahrentecht* praktiserende læge i Randers.

1933

Fhv. apoteker *L.V. Amnitzbøll* kunne den 15. februar 1989 fejre sin 75 års fødselsdag. Berlingske Tidende bragte ved denne anledning et portræt af *Amnitzbøll*.

1937

Poul Winning Toussieng er i 1987 som emeritus trådt tilbage som professor ved Universitetet i Oklahoma, hvor han havde opbygget den ambulante børnepsykiatriske service. Hans undervisning af medicinske studenter var et eftertragtet uddannelsessted for unge psykiatere. Han var ligeledes en efterspurgt forelæser både i USA og i Europa. Han var oprindeligt uddannet som dansk læge, kom i 1949 til USA til Menninger School of Psychiatry, hvor han var i 10 år, indtil han kom til University of Oklahoma. Side 1963 har P.W. Toussieng været amerikansk statsborger.

1940

Konsul *Holger Nyvang Knudsen* er den 31. marts 1989 fratrådt sit embede ved det danske general-konsulat i Flensborg, hvor han har virket siden 1957, først som vice-konsul og siden 1977 som konsul. Som pensioneret embedsmand flytter konsul Knudsen til Danmark, »men kun til Kruså, så jeg stadig kan følge med i udviklingen i Sydslesvig«.

1942

Jyllands-Posten oplyste den 30. marts 1989, at ambassadør *Peter Meyer Michaelsen*, Helsingfors, er udnævnt til ambassadør i Berlin, DDR.

1945

Dafolofonden har primo februar 1989 uddelt Dafolo-prisen 1988. Blandt prismodtagerne, der hver fik 5.000 kr., var kommunaldirektør i Grenaa, *Per Gudme*.

1948

Under den 20. december 1988 er direktør for Statens Luftfartsvæsen *V.K.H. Eggers* udnævnt til Ridder af I. grad af Dannebrogordenen. *Eggers* fyldte iøvrigt 60 år den 9. marts 1989, og Berlingske Tidende bragte i den anledning et udførligt portræt af officeren og den senere luftfartsdirektør *Eggers*.

Gæsten i Danmarks Radios ugentlige program »Hvorfor nu det?« var den 19. april 1989 museumsinspektør *George Nellemann*, der er redaktør af det netop udgivne 2. bind af bogværket »Dagligliv i Danmark i vor tid«.

1951

Oberstløjtnant (Hæren) *Jens Vilhelm Tietze* takkede ved audiens den 20. februar 1989 Hendes Majestæt Dronningen for Ridderkorset af I. grad af Dannebrogordenen.

Til chefsekretær Aase Randstoft Duevej 24, 6 - 2000 Frederiksberg

Undertegnede medlem af HERLOVIANERSAMFUNDET melder adresseforandring således:

Navn: ..... Stilling: ..... Årgang: .....

Tidligere adresse: ..... Telefon: .....

Fremtidig adresse: ..... Telefon: .....

Gældende fra: .....

(Skriv venligst tydeligt, maskin- eller blokskrift)

Telefonisk melding undtagelsesvis: Privat 31 19 12 29, kontor 31 26 66 40.

1953

Arkitekt MAA *Theo Bjerg* (V'1953) har i december måned 1988 vundet førsteprisen og 50.000 kr. i Velux Ovenlysvinduer % og Danske Arkitekters Landsforbunds konkurrence om fornyelser i ældre forstads kvarterer.

1955

Mange års vækst hos de rådgivende ingeniørfirmaer er hørt op, og denne situation kommenterede formanden for Foreningen af Rådgivende Ingeniører (FRI), civilingeniør *Hans Ammendrup*, i Berlingske Erhverv den 22. februar 1989.

1957

Marketingschef, cand. merc. *Svend Aage Linde* fyldte 50 år den 5. februar 1989. Linde aftjente sin værnepligt ved Gardehusarregimentet, inden et Brittingham Scholarship førte ham til et studieophold ved University of Wisconsin. Senere tog han HA og HD ved

Handelshøjskolen i København og begyndte at arbejde med reklame og marketing, bl.a. i Politikens Hus i 1970'erne. I en årrække var Linde ansat i den Fynske Bladfond, inden Gutenberghus kaldte med opgaver i den betrængte ugepresse. Linde er fornylig tiltrådt en stilling i Det Berlingske Hus som marketingschef i Annoncecentret.

1958

Sven Holm har på Bådteatret i København fået opført lystspillet »Kaktus og kaniner« om 68-generationens erotiske forviklinger.

1960

Godsejer *Iver Tesdorpf* er pr. 1. januar 1989 udnævnt til hofjægermester.

1964

Formanden for Kommunernes Landsforening (KL), borgmester i Århus kommune, *Thorkild Si-*

mensen, forrettede den 18. april 1989 på Århus rådhus vielse af kontorchef i KL *Marianne Hammer* og afdelingschef i KL *Mogens Brabrand*.

1967

Fa. *Thrane & Thrane* har fået en ordre på foreløbig 10 mio kr. på levering af udstyr til første fase af Statens Teletjenestes nye såkaldte Standard-C kystjordstation ved Blåvand. Ordren gav anledning til omtale i Børsen den 6. marts 1989 med kommentarer af direktør *Per Thrane*, der sammen med broderen *Lars Thrane* er indehaver af firmaet.

1972

Dansk Olie og Naturgas % (DONG) arbejdende bestyrelsesformand, *Holger Lavesen*, har i efteråret 1988 headhuntet ny informationschef: Journalist *Christian Brøndum*, der fra starten har fået status som underdirektør i organisationen.

Finn Brandt Hansen, Aabenraa, har med virkning fra den 13. februar 1989 deponeret sin advokatbeskikkelse af 8. februar 1982 i Justitsministeriet.

1974

Henrik C. Marcher er blevet ansat som marketingschef i Peter Heering %.

Underdirektør i Privatbanken, *Lars Thuesen*, er ifølge Politiken og flere andre dagblade udnævnt til chef for SAS Finans, der er SAS-gruppens interne bank. Thuesen flytter til Stockholm og tiltræder sin nye stilling 1. juli 1989. Han var indtil i år næstformand i Herlovianersamfundet.

1975

William Brüel er udnævnt til underdirektør i NEVI Finans % med ansvar for NEVI-Investor, der formidler anpartsprojekter.

Alt i Herlovianerudstyr hos

RINGSTEDGADE 2 - NÆSTVED - TELF. 72 03 90

Nyt pigekollegium

Der er nu truffet endelig beslutning om opførelsen af pigekollegium nummer 2 på Herlufsholm.

Beslutningen skyldes, at presset f. s.v.a. kostpladser til piple er mærkbart stigende. Dertil kommer, at med denne forøgelse af antallet af kostelever - 30 pladser - vil skolen opnå en bedre udnyttelse af ressourcerne, så-

som hørere, undervisningslokaler, spise-faciliteter etc.

Hermed nærmer skolen sig målet, 250 kostelever. Den nye bygning placeres bag det første pigekollegium, Birgitte Gøye Gården, som i sin tid opførtes med støtte fra Herlufsholmfonden og gamle herloviaanere.

Kollegiet vil fremtræde som en kopi af Birgitte Gøye Gården, idet erfaringerne fra dennes opførelse natur-

ligvis kommer dette byggeri til gode.

Licitationen er udbudt og udløber 18. maj. Dog vil arbejdet i forbindelse med grundens udgravning og tilsluttende foranstaltninger blive udført som en gave fra Kaj Allan Andersen ('44), som allerede ved opførelsen af Birgitte Gøye Gården viste samme storslåede rundhændethed over for den gamle skole. Et eksempel til efterfølgelse. □

Personalia

1921

Læge *Kay Ahrentecht* er den 12. januar 1989 afgang ved døden. Kay Ahrentecht var født i Ringkøbing og beskæftiget ved landbruget, inden han gik i gang med det medicinske studium, som han afsluttede i 1929. Han var bl.a. vikar for distriktslægen i Egedesminde i Grønland, inden han i 1934 fik praksis i Horsens. I årene 1946-1976 var Kay Ahrentecht praktiserende læge i Randers.

1933

Fhv. apoteker *L.V. Amnitzbøll* kunne den 15. februar 1989 fejre sin 75 års fødselsdag. Berlingske Tidende bragte ved denne anledning et portræt af Amnitzbøll.

1937

Poul Winning Toussieng er i 1987 som emeritus trådt tilbage som professor ved Universitetet i Oklahoma, hvor han havde opbygget den ambulante børnepsykiatriske service. Hans undervisning af medicinske studenter var et eftertragtet uddannelsessted for unge psykiatere. Han var ligeledes en efterspurgt forelæser både i USA og i Europa. Han var oprindeligt uddannet som dansk læge, kom i 1949 til USA til Menninger School of Psychiatry, hvor han var i 10 år, indtil han kom til University of Oklahoma. Side 1963 har P.W. Toussieng været amerikansk statsborger.

1940

Konsul *Holger Nyvang Knudsen* er den 31. marts 1989 fratrukket sit embede ved det danske general-konsulat i Flensborg, hvor han har virket siden 1957, først som vice-konsul og siden 1977 som konsul. Som pensioneret embedsmand flytter konsul Knudsen til Danmark, »men kun til Kruså, så jeg stadig kan følge med i udviklingen i Sydslesvig«.

1942

Jyllands-Posten oplyste den 30. marts 1989, at ambassadør *Peter Meyer Michaelsen*, Helsingfors, er udnævnt til ambassadør i Berlin, DDR.

1945

Dafolofonden har primo februar 1989 uddelt Dafolo-prisen 1988. Blandt prismodtagerne, der hver fik 5.000 kr., var kommunaldirektør i Grenaa, *Per Gudme*.

1948

Under den 20. december 1988 er direktør for Statens Luftfartsvæsen *V.K.H. Eggers* udnævnt til Ridder af I. grad af Dannebrogordenen. Eggers fyldte iøvrigt 60 år den 9. marts 1989, og Berlingske Tidende bragte i den anledning et udførligt portræt af officeren og den senere luftfartsdirektør Eggers.

Gæsten i Danmarks Radios ugentlige program »Hvorfor nu det?« var den 19. april 1989 museumsinspektør *George Nellemann*, der er redaktør af det netop udgivne 2. bind af bogværket »Dagligliv i Danmark i vor tid«.

1951

Oberstløjtnant (Hæren) *Jens Vilhelm Tietze* takkede ved audiens den 20. februar 1989 Hendes Majestæt Dronningen for Ridderkorset af I. grad af Dannebrogordenen.

Til chefsekretær Aase Randstoft Duevej 24, 6 - 2000 Frederiksberg

Undertegnede medlem af HERLOVIANERSAMFUNDET melder adresseforandring således:

Navn: ..... Stilling: ..... Årgang: .....

Tidligere adresse: ..... Telefon: .....

Fremtidig adresse: ..... Telefon: .....

Gældende fra: .....

(Skriv venligst tydeligt, maskin- eller blokskrift)

Telefonisk melding undtagelsesvis: Privat 31 19 12 29, kontor 31 26 66 40.

STATENS PÆDAGOGISKE
STUDIESAMLING
LERSØ PARKALLE 101
2100 KØBENHAVN Ø

1953

Arkitekt MAA *Theo Bjerg* (V'1953) har i december måned 1988 vundet førsteprisen og 50.000 kr. i Velux Ovenlysvinduer % og Danske Arkitekters Landsforbunds konkurrence om fornyelser i ældre forstads kvarterer.

1955

Mange års vækst hos de rådgivende ingeniørfirmaer er hørt op, og denne situation kommenterede formanden for Foreningen af Rådgivende Ingeniører (FRI), civilingeniør *Hans Ammendrup*, i Berlingske Erhverv den 22. februar 1989.

1957

Marketingschef, cand. merc. *Svend Aage Linde* fyldte 50 år den 5. februar 1989. Linde aftjente sin værnepligt ved Gardehusarregimentet, inden et Brittingham Scholarship førte ham til et studieophold ved University of Wisconsin. Senere tog han HA og HD ved

Handelshøjskolen i København og begyndte at arbejde med reklame og marketing, bl.a. i Politikens Hus i 1970'erne. I en årrække var Linde ansat i den Fynske Bladfond, inden Gutenberghus kaldte med opgaver i den betrængte ugepresse. Linde er fornylig tiltrådt en stilling i Det Berlingske Hus som marketingschef i Annoncecentret.

1958

Sven Holm har på Bådteatret i København fået opført lystspillet »Kaktus og kaniner« om 68-generationens erotiske forviklinger.

1960

Godsejer *Iver Tesdorpf* er pr. 1. januar 1989 udnævnt til hofjægermester.

1964

Formanden for Kommunernes Landsforening (KL), borgmester i Århus kommune, *Thorkild Si-*

mosen, forrettede den 18. april 1989 på Århus rådhus vielse af kontorchef i KL *Marianne Hammer* og afdelingschef i KL *Mogens Brabrand*.

1967

Fa. *Thrane & Thrane* har fået en ordre på foreløbig 10 mio. kr. på levering af udstyr til første fase af Statens Teletjenestes nye såkaldte Standard-C kystjordstation ved Blåvand. Ordren gav anledning til omtale i Børsen den 6. marts 1989 med kommentarer af direktør *Per Thrane*, der sammen med broderen *Lars Thrane* er indehaver af firmaet.

1972

Dansk Olie og Naturgas % (DONG) arbejdende bestyrelsesformand, *Holger Lavesen*, har i efteråret 1988 headhunted ny informationschef: Journalist *Christian Brøndum*, der fra starten har fået status som underdirektør i organisationen.

Finn Brandt Hansen, Aabenraa, har med virkning fra den 13. februar 1989 deponeret sin advokatbeskikkelse af 8. februar 1982 i Justitsministeriet.

1974

Henrik C. Marcher er blevet ansat som marketingschef i Peter Heering %.

Underdirektør i Privatbanken, *Lars Thuesen*, er ifølge Politiken og flere andre dagblade udnævnt til chef for SAS Finans, der er SAS-gruppens interne bank. Thuesen flytter til Stockholm og tiltræder sin nye stilling 1. juli 1989. Han var indtil i år næstformand i Herlovianersamfundet.

1975

William Brüel er udnævnt til underdirektør i NEVI Finans % med ansvar for NEVI-Investor, der formidler anpartsprojekter.

Alt i Herlovianerudstyr hos

RINGSTEDGADE 2 - NÆSTVED - TELF. 72 03 90